

Bangladesh Ceylon

– Gnistor som kan sätta Indien i brand.

Presentation

Denna skrift gavs ut 1971. Den handlar om två viktiga händelser på den ”indiska subkontinenten” – upproren på Ceylon (Sri Lanka) och Östpakistan (Bangla Desh). Skriften var viktig på flera sätt, inte minst därför att den satte fingret på den kontrarevolutionära roll som den kinesiska utrikespolitiken spelade i båda fallen; detta var de två tydligaste exemplen på den utrikespolitiska linje som Beijing (Peking) nu styrde in på och vars förmodligen mest omtalade uttryck var närmandena mellan Kina och USA, med president Nixons besök i Kina som höjdpunkt (i början av 1972).

Vi har kompletterat skriften med ett par bilagor, det första en intervju med Tariq Ali (från tidningen *Mullvaden* 1971), det andra ett utdrag ur Alis bok *Fundamentalisternas kamp* (Ordfront, 2005) som ger ett brett historiskt perspektiv på Väst- och Östpakistanens historia (Tariq Ali var själv på plats under förspelet till upproret i Östpakistan).

Lästips

I de ingående texterna nedan hänvisas (med länkar) till kompletterande material. Till detta kan läggas följande:

[Debatt om Kinas utrikespolitik](#) – tar upp Pakistan och Ceylon, men även flera andra exempel på den kinesiska utrikespolitiken vid denna tid (1970-72).

Hamza Alavi: [Bangla Desh och krisen i Pakistan](#) (Ur tidskriften *Zenit*)

Peter Cardoff: [Kinas utrikespolitik](#)

Innehållsförteckning

Introduktion.....	1
Revolutionär diplomati eller byråkratiskt manövrerande.....	2
Försvara den ceylonesiska revolutionen	11
Information om resningen på Ceylon.....	13
Ett skammens budskap.....	17
Repressionen fortsätter	18
Solidaritet med det bengaliska folket	20
Solidaritet med kampen i Bangla Desh	20
Kampen i Bengalen	23
För ett rött Bengalen.....	26
Programförslag för Nationella Befrielsefronten (NLF) i Bangladesh.....	29
Den revolutionära kampen i Västbengalen	33
Bilaga 1: Bangla Desh. Intervju med Tariq Ali	40
Bilaga 2: Tariq Ali: <i>Fundamentalisternas kamp</i>	42

Introduktion

När vi härmed publicerar ett tiotal dokument om kampen på Ceylon och på den indiska subkontinenten gör vi det för att genom marxistiska analyser sprida en förståelse för bakgrunden och orsakerna till den politiska och militära kampen i Östbengalen och på Ceylon och för att ge ett strategiskt perspektiv (inkl. Indokina), och därmed för hela den koloniala revolutionen. På så sätt hoppas vi kunna lägga grunden till en ökad, revolutionärt marxistisk propaganda och ett politiskt och materiellt stöd åt kämparna i Indien, Pakistan, Bangla Desh och på Ceylon.

Det kan mycket väl visa sig att gevärssalvorna under 1971 signalerade en vändpunkt i den **indiska revolutionen** – inledningen ”till en mer aktiv fas av intensifierad, utdragen militär kamp i Indien, samordnad med kampen i andra delar av Sydasien.

I Sverige har en alltför stor del av diskussionen om kampen i Bangla Desh (kampen på Ceylon har knappast diskuterats!) ockuperats av småborgerliga och borgerliga grupper till höger och maoistiska grupper till vänster. FPU har gått ut i en energisk kampanj till stöd för självständighetskampen i Östbengalen. De har gjort det i den fasta förvissningen att deras ideologiska kollegas – Sheikh Mujibur Rahmans – tankar och idéer har en fast förankring hos de bengaliska massorna och att hans parti – Awamiförbundet – leder kampen. Vi tror att framtiden (och för all del också nutiden!) har en del obehagliga överraskningar i beredskap åt FPU. Kommer de att fortsätta sin kampanj lika entusiastiskt, när de får klart för sig att Awamiförbundet är *prövat* och *befunnet odugligt* av massorna, och att det växt fram en Nationell Befrielsefront, förmögen att befria Östbengalen från reaktionärt, borgerligt förtryck och de bengaliska bönderna och arbetarna från Awamiförbundets ”ledande roll”?

Av de revolutionära organisationerna tog RMF [Revolutionära Marxisters Förbund] tidigt klar ställning för den revolutionära kampen på Ceylon och i Bengalen (se *Mullvaden* 3). Förbundet kommunist har valt att dölja sin vacklan genom att tuga. KFML och KFML(r) har – då och då med benägen assistans från MLK – kastat sig över den asiatiska verkligheten på sitt eget oefterhärmliga sätt. De har försökt att inordna den i sina scheman, genom att försvara och rättfärdiga, ”fördjupa” och utveckla den kinesiska utrikespolitikens opportunist. Deras fraser – uttalade mod husbondens röst och ”kemiskt fria” från proletär internationalism och marxistisk klassanalys av de pakistanska och ceyloniska samhällena – ristar ett definitivt lågvattenmärke i den svenska maoismens kortvariga historia. Deras tungomålstalande utgör ett försvar för den kinesiska *statsledningens* politik, men ingalunda för den kinesiska *revolutionen*. Skulle revolutionen i Kina vara med betjänt av att reaktionära regimer befästs i dess närhet än av upprättandet av arbetar- och bonderepubliker?

Genom sin hållning räcker de en hjälpare hand till de borgerliga grupper som försöker likställa marxism med senil maoism och revolutionär diplomati med byråkratiskt manövrerande. De diskrediterar kommunismen.

Med detta material vill vi avgränsa oss från såväl FPU som den maoistiska strömningen inom den revolutionära rörelsen, och lyfta fram den revolutionära marxismens analys av kampen i södra Asien.

FÖR ETT RÖTT BENGALLEN! FÖR ETT RÖTT CEYLON! FÖR EN RÖD SUBKONTINENT!

FÖRSVARA DE SOCIALISTISKA LANDVINNINGARNA I KINA – KAMP MOT BYRÅKRATIN!

Revolutionär diplomati eller byråkratiskt manövrerande

En analys av den kinesiska utrikespolitiken

En analys av den kinesiska utrikespolitiken. Denna artikel är en så gott som ordagrann utskrift av konceptet till en serie inledningar som Benny Åsman höll på RMF-möten i Stockholm, Göteborg, Uppsala, Malmö och Lund i september 1971.

En serie internationella händelser under de senaste åren har gjort det alltmer nödvändigt för de svenska revolutionärerna att ta ställning till den kinesiska partiledningens utrikespolitik.

Som helhet har den svenska revolutionära rörelsens ställningstaganden inte varit några ställningstagande. De dominerande organisationerna har i stället lunkat vidare i Pekings fotspår och helt okritiskt slukat KKP:s egna förklaringar utan att kunna se vart detta leder. För varje kamrat som bibehållit ett minimum av revolutionär självständighet står det klart att detta tyvärr har lett de maoistiska grupperna till att förvandla svart till vitt; till att inte längre kunna se skillnad på revolution och kontrarevolution.

Detta är det beklagligaste som skett den unga revolutionära rörelsen i Sverige under dess existens. Och det är fullt jämförbart med de europeiska kommunistpartiernas försköning av den stalinistiska diktaturens brutala undertryckand av den proletära demokratin under 30- och 40-talen.¹

Vi skall här ta upp framför allt en aspekt av detta: förhållandet mellan den kinesiska arbetarstatens diplomati och det proletärt internationalistiska främjandet av världsrevolutionens intressen. För att möjliggöra en sådan diskussion skall vi först analysera några aktuella, konkreta händelser.

Pakistan

I april i år bröt inbördeskriget ut i Östbengalen. Den vältränade västpakistansks armén² ingrep för att krossa den massrörelse som krävde självbestämmanderätt för Östbengalen eller Danga Desh.

Det småborgerliga Awamiförbundet som till att börja med ledde kampen förde en huvudlös politik. Genom att förlita sig på diplomatiska påtryckningar via FN och genom att hänge sig åt illusioner om Yahya-regimens parlamentariska löften drev Awami-förbundet en obehäpnad massrörelse framför sig, till en säker slakt vid konfrontationen med en minst av allt obehäpnad armé. Efter den inledande massakern förlorade Awamiförbundet allt mer av sitt inflytande och i dag leds den *väpnade* motståndskampen av den Nationella befrielsefrontens (NLF) arméer.³

Bakgrunden till massrevolten.

Till att börja med måste det slås fast att Pakistan är en konstlad statsbildning. Landets två delar skiljs åt av hela den indiska kontinenten. Östbengalerna har en egen etnisk, historisk,

¹ Denna försköning tog sig exempelvis så tragiska uttryck som det okritiska försvaret av morderna på hela det gamla gardet av bolsjeviker i samband med Moskvarättegångarna. Försvaret av Stalins diplomatiska manövrerande ställdes över allt. Så kunde exempelvis Ny Dag, för att försvara Sovjetunionens pakt med Nazi-Tyskland, rapportera att Oslos arbetare hälsade tyskarna som befriare.

² Den pakistanska armén är helt och hållet rekryterad i Västpakistan, vilket visar på den västpakistanska kapitalistklassens rädsla för de förtryckta folkmassorna i Östbengalen.

³ Se artikeln "För ett Rött Bengalen" nedan.

språklig, och kulturell tradition. Majoriteten av landets befolkning är östbengaler och trots det är det Västpaki-stens välbärgade godsherrar och kapitalister som styr landet. Den västpaki-stanska kapitalistklassens utsugning av de östra delarna är väldokumenterad och förnekas av ingen.⁴ Det enda som förenar de båda delarna är flyget och religionen. Östbengalen har egentligen inte varit annat än koloni till Västpaki-stans härskande klasser.

Det är mot den bakgrunden lätt att förstå varför Awamiförbundet kunde få en sådan enorm uppslutning bakom sig i valet som föregick revolten. Awamiförbundet var helt enkelt den enda politiska kraft som till fullo hade fattat den nationella frågans vikt för Östbengalen. Ingen av de revolutionära grupperingarna hade på allvar tagit upp den. När det därför visade sig att militärdiktaturen inte tänkte acceptera kravet på nationell självständighet, kulminerade massrörelsen i en nationell resning. Det är inte här nödvändigt att behandla några detaljer i den slakt som följde. Det räcker med att konstatera att Yahya Khan-regimen på ett brutalt sätt visat upp sin rätta klasskaraktär som en av de mest reaktionära i Asien.

Cyniskt förräderi; Chou En-Lais brev till Yahya Khan

Tvärtemot alla Pekings högtidliga deklamationer om stöd till *alla* folks befrielsekamp, så har den kinesiska ledningen gett ett oreserverat stöd till Yahya Khan. Den har inte ens försökt att ge en egen förklaring till händelserna i Pakistan. I stället har den rätt och slätt inskränkt sig till att använda Yaya Khans egna formuleringar om kampens karaktär. I ett krav till Yahya Khan skriver Chou En-lai följande:

”Jag har läst Ers Excellens' brev och ambassadör Chang Tungs rapport om Ers Excellens diskussioner med honom. Jag är tacksam för Ers Excellens' tilltro till den kinesiska regeringen.

Kina och Pakistan Er fredliga grannar. Den kinesiska regeringen och det kinesiska folket följer med stort intresse utvecklingen av den nuvarande situationen i Pakistan.

Ers Excellens och ledare för skilda läger i Pakistan har utfört ett mycket värdefullt arbete i syfte att upprätthålla Pakistans enhet och hindra Pakistan från att gå mot en splittring.

Vi tror säkert att situationen i Pakistan, genom Ers Excellens' och ledarnas för skilda läger kloka åtaganden och åtgärder, kommer att återgå till det normala.

Enligt vår mening är Pakistans enhet och enheten mellan folken i Öst- och Västpakistan de grundläggande garantierna för att Pakistan skall uppnå välstånd och styrka.

Här är det av stor vikt att skilja mellan folkens breda massa och en handfull personer, vilka vill sabotera Pakistans enhet. Som genuina vänner till Pakistan vill vi presentera dessa åsikter för Ers Excellens.

Samtidigt har vi noterat att den indiska regeringen nyligen genomfört en omfattande inblandning i Pakistans inre angelägenheter, genom att utnyttja Ert lands interna problem. Sovjetunionen och Förenta Staterna gör detsamma, den ena efter den andra. Den kinesiska pressen innehåller rapporter som syftar till att avslöja denna oacceptabla inblandning och har publicerat Ers Excellens' svar till Podgornij.

Den kinesiska regeringen anser att det som för närvarande sker i Pakistan är en rent intern angelägenhet för Pakistan, som endast kan skötas av det pakistanska folket självt och som inte kräver någon som helst utländsk inblandning.

Ers Excellens kan vara försäkrad om att skulle de indiska expansionisterna våga utöva aggression mot Pakistan, så kommer, som alltid, den kinesiska regeringen och det kinesiska folket att

⁴ Se exempelvis *New Left Review* nummer 68, 1971.

helhjärtat stödja den pakistanska regeringen och folket i Er rättfärdiga kamp för statlig suveränitet och nationellt oberoende.” (publicerat i *Pakistan Times* 13/4 1971)

Vi har svårt att tänka oss ett mer salongsfärdigt och icke-revolutionärt ställningstagande. Chou säger att Pakistan enhet är den grundläggande garantin för välstånd och styrka. Javisst är det på, man bara ned det nödvändiga tillägget att det är den grundläggande garantin för den västpakistanska kapitalistklassens välstånd och styrka, när det i själva verket rör sig om en rent kolonial utsugning av ett annat folk, som påtvingats en konstlad statsbildning av den brittiska imperialismen. För vi kan väl knappast tro att de kinesiska kommunisterna menar att den gemensamma religionen avgör om det är en enhetlig stat eller inta. Om vi vill bevara ett uns av revolutionär hederlighet kan vi omöjligen skriva under en sådan förklaring. Den är fullkomligt omarxistisk. När Chou En-lai avslutar sitt brev med att meddela att den kinesiska regeringen alltid kommer att stödja den pakistanska regeringen och det pakistanska folket i deras rättfärdiga kamp för statlig suveränitet och nationellt oberoende, är det inget annat än ett kontrarevolutionärt slag i ansiktet på majoriteten av detta folk. Det är ett slag i ansiktet på de utsugna förtryckta massorna som gått till kamp mot just denna regering för nationellt oberoende.

Militär inblandning

Den kinesiska ledningens agerande har inte inskränkt sig till enbart ord och deklamationer. I stället har de gett en materiell hjälp till den västpakistanska armén, som utan tvekan varit av stor betydelse.⁵

De tanks som raserade arbetardistriktet i Dacca var kinesiska. De bombplan som användes i raider över Östbengalen var kinesiska. Kinesiska eldhandvapen arkebuserade tillfångatagna motståndsmän. Mitt under upproret, när den västpakistanska ekonomin var krisartad pga att den vanliga importen av varor från Östbengalen upphört, så gav Kina Yahya Khan ett räntefritt lån på 100 milj. dollar.

Mitt under arbetarnas generalstrejk i Östbengalen, viken stoppade upp lastningen av papper till Västpakistan, så fraktade kinesiska lastbilar papper till Väst så att de officiella tidningarna kunde utkomma. Mitt under striderna fraktade kinesiska lastbilar militärmaterial till norra Västpakistan för vidare befordran till Öst. Den pakistanska regeringen har erhållit sex kanonbåtar att använda i de svårframkomliga deltaområdena i öst.⁶ Det råder ingen tvekan om att denna hjälp till militärdiktaturen i Islamabad har varit av stor betydelse för kampens utgång. Dessutom är det viktigt att notera att den kinesiska ledningens agerande inte ene en gång stämmer överens med deras egna deklamationer, nämligen att det som sker nekar i Pakistan är en ren intern angelägenhet för Pakistan, som endast kan skötas av det pakistanska folket självt och som inte kräver *någon som helot utländsk inblandning* (vår kurs.) Tyvärr har den kinesiska ledningen ställt mig på kontrarevolutionens sida i Pakistan

⁵ Det kan vara på sin plats med en kommentar om den pakistanska regimens karaktär, eftersom det i vissa maoist-kretsar i utlandet har hävdats att den är ”objektivt anti-imperialistisk”. Till detta vill vi säga bl.a. att pakistanska officerare och trupper sänts till Oman för att delta i förtrycket av den folkliga reningen i Dahfar och att den pakistanska regimen aktivt stött kung Hussein i krossandet av det palestinska motståndet.

⁶ *The Financial Times* 14/5 -71 och 17/6-71, *The New York Times* 27/4-71; *The Daily Telegraph* 28/4-71, *Kommentar* nr 8/71 [Se: [Tidskriften Kommentarer om Pakistan-Bangladesh](#)] Ingen av dessa uppgifter har dementerats av kinesisk press eller radio.

Den revolutionära rörelsen

För den revolutionära rörelsen i Östbengalen har Kinas agerande inneburit en vändpunkt. De maoistiska grupper som tidigare var under starkt inflytande från KKP, har genomgått en omfattande kris. I dag återfinner vi nästan alla dessa guppar i den nationella befrielsefronten. I dag tvingas de maoistiska revolutionärerna att kämpa mot en regim som har Kinas politiska och militära stöd. I dag tvingas de att döda västpakistanska soldater för att komma åt kinesiska vapen. Det är knappast nödvändigt att framhålla vilken effekt detta har haft vad beträffar Kinas anseende bland tusentals revolutionära arbetare och studenter i Västpakistan och Östbengalen.

Ceylon

Efter att Bandaranaike kom till makten vid senaste valet på Ceylon utvecklades en för-revolutionär situation i landet. Inför valet gick Bandaranaikes folkfront⁷ fram med ett program som förordade nationaliseringar av industrier och banker i utländska händer. Man talade vitt och brett om att kasta ut imperialisterna. Orden svarade emellertid inte mot annat än en medvetenhet om den tilltagande sociala oron i landet. Man förstod att utnyttja den tilltagande radikaliseringen bland fr.a. ungdomen till att själv komma till makten. Men än 80% av de unga förstagsväljarna gav Bandaranaike sitt stöd, vilket blev tungan på vågen för Bandaranaikes seger.

Kort efter valet gick samma ungdomsrörelse ut i massiva demonstrationer mot den regering den placerat vid makten. Anledningen var att man mycket snart insåg att regeringen inte hade för avsikt att infria sina vallöften. I samband med demonstrationerna framträdde JVP⁸ för första gången samlat över hela landet. Dess massiva och samordnade affisch och möteskampanj blev en chock för regeringen som insåg att den hade en stark och välorganiserad motståndare. Regeringen handlade snabbt. Den provocerade fram ett attentat utanför USA-ambassaden i Colombo, och tog detta som förevändning för att införa undantagstillstånd och påbörja en väpnad uppgörelse innan massrörelsen var tillräckligt utvecklad och innan JVP fått en tillräcklig förankring i massrörelsen.⁹ I dag har situationen i Ceylon återgått till s.k. normalt tillstånd. Men samtidigt står det klart att långt ifrån alla de 80000 som var organiserade av JVP har krossats och den objektiva situationen, med hög arbetslöshet, ekonomiska krisförhållanden och en tilltagande militans bland arbetarna¹⁰ pekar fram mot rya resningar på Ceylon inom en nära framtid.

”Utländska spioner”

Under den väpnade kampens första ekade, yttrades inte ett ord från Peking. I tysthet godtog man den reaktionära Bandaranaike-regimens försök att krossa den revolutionära rörelsen i landet. Kort därefter meddelades från Peking att ett handelsavtal upprättats. En gummi och te-

⁷ I Folkfronten ingår, förutom Bandaranaikes parti, det moskvatrogna kommunistpartiet och LSSP, Lanka Sama Samaja Party; den gamla sektionen av 4:e internationals som utslöts 1964 för reformistiska avvikelser.

⁸ Denna organisation beskrivs mer utförligt i ett uttalande från Fjärde Internationals Sekretariat, publicerat i detta Rött Forum-nummer.

⁹ Enligt regeringen utfördes attentatet av den revolutionära rörelsen i landet. Som bevis visade man upp ett flygblad, undertecknat av ”Mao Youth Front”, som enligt regeringen hittats vid attentatsplatsen. Någon organisation med det namnet existerar inte på Ceylon.

¹⁰ Helt nyligen lämnade nästan alla arbetare den regeringsvänliga fackföreningen inom olje-industrin och gick över till Ceylon Mercantile Union, vilken har tagit upp strid mot regeringens antistrejklagar. Se *Intercontinental Press* nr 33 1971.

pakt har ingåtts, som i realiteten innebär ett Kina subventionerar regeringen under den ekonomiska kris Ceylon hamnat i. Kina betalar nämligen mer för gummit än vad t.o.m. den ceylonesiska regeringen begärt.¹¹

Chou En-lai har dessutom i ett brev i samband med avtalet fördömt ”den handfull människor som kallar sig själva ”Guevarister” (det vanliga ”öknamnet” på JVP, övers. anm) som med hjälp av utländska spioner har skapat en kaotisk situation”.¹² Chou inskränker sig därmed till att upprepa vad Bandaranaike sagt. Vilket land de ”utländska spionerna” skulle företräda har vi litet svårt att lista ut. Ännu svårare blir det med tanke på den oheliga allians som omedelbart slöt upp vid Bandaranaikes sida mot JVP. Indien, Pakistan, Sovjetunionen, Kina, USA och England skyndade samtliga till Bandaranaikes hjälp – både politiskt och militärt.

Sudan

För några månader sedan öppnade Kina diplomatiska förbindelser med Sudan varvid Niemeiry beskrevs som en ”ärlig antiimperialist”. Kort därefter genomfördes den misslyckade kuppen av en falang inom armén. Vi är säkra på att vi är överens med andra vänstergrupp om att statskupper inta är detsamma som revolutionär kamp och att de olika ”vänsterfraktionerna” inom de koloniala och halvkoloniala ländernas arméer bara har en yvig socialistisk fraseologi. De olika s.k. revolutionsregeringarna i Afrika och Latinamerika har lärt oss det.

Niemeiry tog emellertid kuppen till förevändning att lansera en fullkomlig hetsjakt på allt vad kommunister heter, er hetsjakt som inte ligger efter vad som skedde i Indonesien 1965. Den utvecklingen har inte lett till någon annan reaktion från Peking än att man tillkännager att tekniskt och ekonomiskt bistånd till Sudan, samt att man uttalat sitt stöd för Niemeirys kamp för Sudans oavhängighet – som man föredragit att kalla det.

Att försvara den kinesiska ledningens tystnad inför mordet på tusentals kommunister/ med hänvisning till att det sudanesiska kommunistpartiet var Moskva-orienterat är absurt. Som en elementär del av den proletära internationalismen åligger det alla kommunister att avslöja och bekämpa reaktionära krafter förtryck av andra kommunister – oavsett politiska och ideologiska skiljelinjer. Dessutom var Sudans EP splittrat i två fraktioner och bland de som hängdes var bl.a. ledaren för den fraktion som under lång tid motsatt sig Moskvas försök att få det sudanesiska partiet att uppösa sig ock ingå i Nimeirys Sudans Socialistiska Union.¹³

Burma

I relationerna till Bur har en märklig omsvängning skett. Under Kulturrevolutionen och flera år efteråt har den kinesiska pressen ständigt fallit ut i hätska angrepp på Burmas reaktionära ledare, Ne Win. Han har kallats för ”alla folks svurna fiende” och den maoistiska gorillan. I Burma har erhållit ett helhjärtat stöd från Peking – politiskt och materiellt,

Under våren upprättades diplomatiska och handelsmässiga förbindelser mellan Kina och Burma. Ne Win mottogs under stora ceremonier ...i Peking och ”alla folks svurna fiende” kallades nu plötsligt ”progressiv”. Om upprättandet av diplomatiska förbindelsen finns inget

¹¹ Se *Kommentar 7/71*. [[Ceylon: Regeringen slår ned revolutionär opposition](#)]

¹² Se ovan.

¹³ Genomförandet av en sådan linje skulle vara att upprepa den politik som byråkraterna i Kreml lyckades tvinga på det egyptiska kommunistpartiet. Partiet upplöstes och gick in i Nassers Socialistiska Union. I båda fallen innebär det att kommunisterna tvingas göra avkall på sin självständighet och underordna sig små-bourgeoisins intressen.

att säga men att låta de åtföljas av sådana politiska uttalanden är en opportunistisk och oansvarighet ute like. Den burmesiska regeringen får därmed möjlighet att sprida förvirring bland massorna och att försvåra gerillans politiska situation.

Iran

Samtidigt som ledande maoistiska militanter hängs offentligt i Iran, besöker shahens syster Kina och välkomnas under stora ceremonier. I pressen betecknas hennes bror, denna inkarnation av reaktionärt våld och förtryck, som en "anti-imperialistisk förkämpe".¹⁴ Inte med ett ord har den kinesiska pressen kommenterat mordet på de tillfångatagna maoisterna.

Etiopien

Bilder på en hjärtlig Mao-Tse-tung som skakar hand med Haile Selassie har presenterats i världspressen. Samtidigt utannonseras en stor kinesisk satsning på 435 miljoner sv.kr. i hjälp till Etiopien. Enligt kina-kommentatorn Göran Leijonhuvud i *DN* har Kina dessutom lovat Haile Selassie att upphöra med sitt stöd till den eritreanska befrielsefronten.

Det är i Eritrea USA har sin stora Kagnev-bas.

Nixon till Kina

Få händelser under det senaste halvåret har utsatts för så många spekulationer som tillkännagivandet av samtalen mellan Kissinger och Chou En-lai och att Nixon accepterat en inbjudan att besöka Peking. Från maoisthåll har detta helt oproblematiskt utrop som "en stor seger för det kinesiska folket", "Nixon kommer som förlorare", "han tvingas åka till Kina och böja knä" osv. Så enkelt är det tyvärr inte. Vi vill först klart säga ifrån att Kina naturligtvis har all rätt att ingå diplomatiska och handelsmässiga förbindelser med vilken kapitalistisk stat som helst. Det är inte detta saken gäller. Det är betydligt allvarigare frågor inblandade. Det visar b1 a DRV:s reaktion. *Nhan Dan*¹⁵ anklagade omedelbart Nixon för att splittra det socialistiska blocket med sin resa och meddelade att man på inga villkor kommer att acceptera en uppgörelse i Indokina-frågan bakom ryggen på dem själva. Detta var uppenbart en direkt kritik av KKP:s agerande, eftersom Nixon omöjligt kan kritiseras för att ha erhållit en inbjudan till Kina från KKP.

Varför åker Nixon till Kina?

Det är omöjligt att förstå den ändrade attityden från den amerikanska bourgeoisins sida till Kina, om vi inte utgår från den amerikanska imperialismens situation i Indokina. Det amerikanska angreppskriget i Sydostasien har kommit in i en fullkomligt omöjlig knipa. Krigets utveckling har definitivt visat att USA inte kan segra på det indokinesiska slagfältet. De ekonomiska konsekvenserna av krigsproduktionen har blivit alltmer svårhanterliga och de politiska effekterna i form av en snabbt växande anti-krigsrörelse¹⁶ alltför farliga för att enbart kontrast genom spel på den "tysta majoriteten". Den amerikanska bourgeoisin är i dag därför splittrad på frågan *hur* man skall dra sig ur kriget.

Problemet för den amerikanska bourgeoisin är att ett fullt och villkorslöst tillbakadragande från Indokina skulle framstå för alla anti-imperialistiska krafter som ett totalt nederlag för

¹⁴ Se *Intercontinental Press* nr 30, 1971.

¹⁵ *Nhan Dan* är det nordvietnamesiska Lao Dongpartiets dagliga tidning.

¹⁶ Att denna rörelse blivit farlig för bourgeoisin förklaras bl.a. av den enorma omfattning den fått. Den mobiliserar nu miljontals människor till antikrigsdemonstrationerna.

USA-imperialismens självpåtaga roll som världspolis. Den amerikanske bourgeoisin söker därför en utväg ni' kriget, som inte resulterar i en enorm stimulans av den anti-imperialistiska kampen i fr.a. det övriga Asien en väg ut som samtidigt blockerar denna effekt.

Under flera år ha den amerikanska regeringen försökt att få Sovjetunionen att åstadkomma något slag av uppgörelse i Indokina, som skulle (som det så ofta talas om) ”rädda ansiktet på USA” – vilket bara är ett ord för önskan att dämpa effekterna av nederlaget. De avgörande faktorn för att det har misslyckats är Sovjets ringa inflytande över befrielseörelserna i Asien. Sovjetunionen är helt enkelt alltför diskrediterat för att kunna fylla denna blockerande roll.

Den ändrade hållningen till Kina svarar mot situationen i Indokina. USAs syfte med de senaste manövrerna ping-pongdiplomat, samtalen med Chou En-lai, Nixons kommande besök i Peking, öppningen i delar av handelsblockaden – att få Kina att spela den roll som Sovjet inte kan uppfylla. Man vill få Kina att åstadkomma någon form av uppgörelse, som leder till att nederlaget i Indokina inte framstår som det nederlag det verkligen är fråga om. Mot bakgrund av den kinesiska ledningens agerande i bl.a. Pakistan och Ceylon är det inte, *uteslutet* att USA lyckas i denna manöver. *Risken* finns för att den kinesiska ledningen kort desertera denna roll.

Står allt detta i den kinesiska revolutionens intressen?

Vi kan tydligt urskilja två huvudintressen som ligger i linje med den kinesiska revolutionens intressen, dess fortbestånd, och utveckling. För det *första* att revolutionen segrar i andra länder, dvs att imperialismen lider nederlag i fler länder, som i sin tur stimulerar världsrevolutionen.

För det *andra* att ett imperialistiskt angrepp på Kina förhindras. Det är därför nödvändigt att fråga sig vilken politik som bäst säkrar dessa vitala intressen. Ett enkelt sätt att besvara frågan är att utgå från det konkreta exemplet Östbengalen,

Den kinesiska ledningen har alltså ingått en allians med den reaktionära Yahya-Khan-regimen. Uppenbarligen är syftet med denna allians att spela på de motsättningar som funnits och finns mellan de härskande elementen i Pakistan och Indien, för att på så sätt säkra sig en allierad inför ett eventuellt angrepp på Kina av Indien.¹⁷

Idag är det möjligt att bedöma resultatet av denna allians. KKP har envist vägrat att överge sitt kortsiktiga manövrerande mellan olika bourgeoisier. Intresset att bevara alliansen med Yahya Khan har fått förtur och har aktivt bidragit till att en nationell befrielsekamp krossats. Här går det inte att försvara den kinesiska politiken med hänvisningar till att Awamiförbundet överge är småborgerligt, att Mujibur Rahman är antikommunist. Det går inte därför att dynamiken i den östbengaliska resningen inte alls pekade mot en anti-kommunistisk regim, utan precis tvärtom. Den långa traditionen av anti-imperialistisk strider i Bengalen och den omfattning i vilken arbetarna och bönderna hade dragits in i kampen borgade för detta. Det faktum att det militära motståndet i dag leds av den Nationella Befrielsefronten och att Awamiförbundet splittrats¹⁸ visar till fullo ett den småborgerliga ledningen inte hade haft någon möjlighet att leda massrörelsen till slutlig seger, utan att den under kampens gång kastats åt sidan (pga dess inkonsekvens och vacklan) och att vägen därmed beretts för ett revolutionärt ledarskap.

¹⁷ Att detta inte är fantasifoster visas av de tidigare militära angreppen på Kina.

¹⁸ Den småborgerliga politiska ledningen, som befinner sig i Indien, ägnar sig endast åt patetiska uttalanden, medan vänsterflygeln i Förbundet deltar i kampen i Östbengalen. Förtroendet för ”politikerna” i Förbundet har minskat kraftigt efter den väpnade kampens början.

Det går inte heller att försvara den kinesiska politiken genom att säga att den indiska regimen genom en seger för Bangla Desh hade kunnat införliva området med Indien. Ett sånt resonemang tar nämligen inte hänsyn till de konkreta motsättningarna i det aktuella området. Kampen i Östbengalen var minst ett lika stort hot mot den reaktionära indiska regimen som mot den västpakistanska. Under revoltens gång öppnades nämligen gränsen helt till *Västbengalen* och ett stort antal västbengaliska militanter deltog i kampen för ett fritt Bangladesh. En seger för kampen i Östbengalen hade resulterat i ett kraftigt uppsving för den redan nu omfattande arbetar- och bondekampen i *Västbengalen*.¹⁹ En seger i Bengalen hade därför kunnat bli den första öppningen till en socialistisk revolution över hela den indiska subkontinenten.

I stället har det nu uppkommit en situation där de kontrarevolutionära krafterna i Asien har stärkts, där den revolutionära rörelsen lidit ett nederlag och tvingas att arbeta under mycket svårare betingelser. Vem kan påstå att den utvecklingen ligger i den kinesiska revolutionens intresse? I själva verket har det ökat möjligheterna för ett imperialistiskt angrepp på Kina, därför att varje nederlag för den revolutionära kampen stärker de reaktionära krafterna. Det som KKP i dag har bedömt som en allianspartner kan i morgon bli en militär spjutspets mot Kina. För ingen kan väl förneka att den ytterst reaktionära regimen i Islamabad och att de härskande klasserna i Västpakistan har intressen som står i rakt motsatt ställning mot allt vad socialism heter.

Mer generellt kan vi säga att varje diplomatiskt manövrerande, varje tillfällig, kortsiktig allians med en bourgeoisie mot en annan, som går ut över den revolutionära kampens intressen, som leder till att den krossas eller försvagas, är ett nederlag för den kinesiska revolutionen, ökar dess isolering och därmed riskerna för ett imperialistiskt angrepp. Så länge vi förblir marxister, så länge kommer vi också att inse att en fredlig samlevnad mellan kapitalism och socialism i längden är en omöjlighet²⁰ och att den enda faktor som kan hindra imperialisterna från att genomföra vad de *måste* sträva efter, dvs krossa arbetarrörelsens hittillsvarande socialistiska framsteg, är att revolutionen breder ut sig och segrar i fler länder.

Det är just denna typ av diplomatiskt manövrerande som den kinesiska ledningen ägnat sig åt i Pakistan, Ceylon och Sudan. Sen må KFML och KFml(r) skrika sig hessa om att Kinas ”diplomatiska offensiv är en stor seger för det kinesiska folket och ett sätt att bevara världsfreden”. Så är det tyvärr inte.

En byråkratis nationella särintressen

Hur kan det komma sig att KKP och Mao Tsetung, som stått som förebilder för en hel generation av unga revolutionärer världen över, som skoningslöst kritiserat Sovjetunionen för dess fredliga samexistenspolitik, som aktivt – politiskt och materiellt – stött befrielseströrelser över hela världen, agerar som de gör idag?

För vår del, dvs för den trotskistiska rörelsens del, finns redan en analys utförd som ger hjälp att besvara frågan. Vid 4:e Internationalens 9:e världskongress antogs en resolution om Kulturrevolutionen i Kina. När den publicerades i Sverige gav den upphov till ett ramaskri från alla maoister och brännmärktes som fascistisk. Utvecklingen sedan dess har till fullo

¹⁹ Även kravet Bangladesh visar detta. Bangladesh betyder nämligen *fritt Bengalen*.

²⁰ Vilket inte är detsamma som att förespråka ”revolutionära anfallskrig” från de socialistiska staternas sida, vilket är en helt idiotisk beskyllning som stalinisterna alltid riktat mot trotskisterna. (inom parentes kan det vara av intresse att exempelvis Trotskij motsatte sig anfallet på Polen – ett anfall som Lenin till att börja med stödde.)

bevisat riktigheten i denna analys huvudlinjer. Här finns inte plats för mer än en kortfattad tesartad sammanfattning, av densamma²¹:

Den kinesiska revolutionen har byråkratiserats. Ur parti- och statsledningen har det kristalliserats fram ett byråkratiskt skikt som utövar ett maktmonopol i arbetarklassens namn. Det har lett till att den revolutionära teorin och praktiken inte längre sitter i högsätet. På det internationella planet återspeglas denna byråkratis särintressen i form av ett diplomatiskt manövrerande för kortsiktiga statsintressen. När den nationella befrielsekampens intressen kommer i konflikt med den kinesiska ledningens diplomatiska intressen får den förra stryka på foten.²²

Är detta ett angrepp på Kina?

Den senaste utvecklingen i den kinesiska utrikespolitiken har gjort det nödvändigt att dra politiska slutsatser vad gäller hållningen till Kina. Inom den revolutionära rörelsen världen över har redan varandra uteslutande slutsatser dragits.

1. Den okritiska maoismen.

Detta är en variant som åtskilliga revolutionärer i Sverige valt. Den är enkel och kräver endast slutna ögon och ett papegojartat upprepande av vad Peking säger självt. Alltid finns det någon sofistisk, över den reella klasskampen stående, förklaring att gripa till för att lösa de uppenbara självmotsägelser som en okritisk maoism leder till. Det räcker med att påpeka det absurda i att KFml tvingas ta avstånd från kampen Östbengalen med hänvisning till att ledningen för kampen var borgerlig, samtidigt som man envist håller fast vid att kampen i Indokina är en borgerligt demokratisk revolution.

2. Den sekteristiska "renläriheten"

Detta finns det många varianter av. Det kanske viktigaste exemplet utgörs av Progressive Labor Party i USA, vars tidningar tidigare flitigt citerades i svenska maoist-tidningar. PLP har inte kunnat finna någon förklaring till de senaste händelserna, eftersom de själva varit stora hyllare av "Mao-Tse-tungtänkandet". Därför har den enda återstående förklaringen varit att bourgeoisin tagit makten i Kina²³. Varpå man tvär vinar händer inför allt ansvar för och försvar av Kina.

3. Försvara de socialistiska landvinningarna – bekämpa byråkratin

Vilken slutsats har 4:e Internationalen dragit ur den senaste utvecklingen? Tar vi avstånd från Kina i allmänhet? Nej – lika litet som de revolutionära marxisternas kritik av Stalin och Komintern under exempelvis 30-talet ledde till ett avståndstagande från Sovjetunionen, lika lite innebär vår kritik av den kinesiska parti och statsledningen att vi tar avstånd från Kina i allmänhet.

Det är nödvändigt att kunna skilja de sociala grundvalarna för ett samhälle från den politik som den politiska ledningen vid ett visst tillfälle står för. Kina är en arbetarstat, bourgeoisin har störtats och den ekonomiska basen är till stor del socialiserad. Detta är viktiga landvinningar för arbetarklasserna i Kina Och hela världen. Därför är det huvudlöst och direkt kontrarevolutionärt att ställa sig neutral i en konflikt mellan exempelvis Kina och Indien eller Kina och USA. Ett sånt ställningstagande tvingas alla de grupper till, som idag talar om Kina

²¹ Se *Fjärde Internationalen* nr 2. På marxistarkivet: [Resolution om "kulturrevolutionen"](#).

²² I Vietnam sammanfaller dessa båda intressen, vilket bl.a. förklarar det konsekventa stödet till FNL.

²³ De föredrar själva att kalla det "ruling boss-class".

som småborgerligt kapitalistiskt.²⁴ I stället är det alla revolutionärers plikt att inför varje imperialistiskt hot eller angrepp förvara den Kinesiska Folkrepubliken. *Men* detta är inte liktydigt med ett oreserverat stöd till den politiska ledningen. Det måste i stället kombineras; med en allvarlig kritik av KKP, därför att det byråkratiska maktmonopolet i Kina självt är ett hot mot de socialistiska landvinningarna i Kina, på lång sikt ett hot mot den Kinesiska Folkrepublikens existens.

Försvara den ceylonesiska revolutionen

Deklaration från Fjärde Internationalens Förenade Sekretariat, 19 april 1971.

Ceylons regering har proklamerat undantagstillstånd och utfärdat utgångsförbud över hela ön; den har upphävt alla demokratiska rättigheter, infört total presscensur och arresterat hundratals militanter i Janatha Vimukthi Peramuna (Folkets Befrielsefront, J.V.P.), den har förbjudit J.V.P. och börjat skjuta fångar utan rättegång.

Ledarna för koalitionsregeringen har använt sitt monopol över massmedia till att beljuga J.V.P. och oriktigt framställa den som en fascistisk eller högerorganisation. Samtidigt har regeringen inte vågat informera allmänheten om, att den sökt, och fått bistånd från Förenta Staternas och Storbritanniens imperialistiska regeringar; att den har utvisat de nordkoreanska diplomaterna från Ceylon.

Bandaranaikes folkfrontsregering kom till makten i maj 1970 genom att lova massorna, att den skulle inleda en ”ny era” och skapa ett socialistiskt Ceylon. En stalinist (pro-Moskva) och tre renegater från det reformistiska Lanka Sama Samaja Partiet (LSSP) kom med i kabinettet med uppgiften att ge det en ”socialistisk” image. Koalitionsregeringen har emellertid visat, trots all dess retorik, att dess verkliga roll består i att bevara kapitalistiska egendomsförhållanden och att vidmakthålla det imperialistiska strupgreppet över Ceylons ekonomi.

Koalitionsregeringen har under sina tio månader vid makten ökat polisstyrka med 55% och upprättat en antirevolutionär kommitté i armén. Bandaranaikes version av ”socialism” innebär att sådana grundläggande demokratiska rättigheter som att gå med i eller bilda fackföreningar förnekas, vilket händelserna vid Velonafabriken, Dawasa Publishing House och Norwood Tea Estate visar. Arbetare som tillgriper strejkaktioner i kampen för fackföreningsrättigheter möts av kulor från ”folkets” polis.

Koalitionsregeringens första budet, som framlades av N.M. Perera, erbjöd massorna ytterst lite. Budgeten visade för de inhemska och utländska kapitalisterna att de inte behövde hysa någon fruktan eller oro beträffande Bandaranaikes regering eller dess ”marxistiska” ministrar. Regeringen förklarade naturligtvis att 'en alls inte glömt socialismen, men att socialismen för tillfället inte var ”praktiskt möjlig”, och att den måste dröja något. Varken höstbudgeten eller ”Save the country fund” kunde hjälpa regeringen att avstyra den svåra finansiella kris man stod inför. Ceylon var skyldigt Världsbanken 50 miljoner dollar och hade inte ens kunnat betala räntan på detta. Regeringen var i desperat behov av mer fast valuta för att kunna betala den allra nödvändigaste importen. Det stod klart att Världsbanken inte skulle bevilja ytterligare lån innan regeringen gått med på att följa en åtstramningslinje”. Denna skulle innebära att massorna pålade å ännu större bördor, i stil med borttagandet av rissubsidierna, nedskärning av socialutgifterna och införande av lönestopp. Koalitionsregeringen accepterade

²⁴ Ett flertal små sekter i Europa menar bl.a. att Nordvietnam är småborgerligt -kapitalistiskt och att därför kriget i Vietnam är ett inter-imperialistiskt krig (sic!!) som de inte behöver ta ställning i.

detta. Denna utveckling har stärkt Lanka Sama Samaja Partiet (Revolutionary) (LSSP(R), Fjärde Internationalens ceylonesiska sektion) i dess uppfattning att koalitionen, ledd, av Sri Lanka Freedom Party (SLFP) är kapitalistisk, och för sitt överlevande beroende av imperialismen.

Under dessa förhållanden var regeringens enda återstående alternativ att lägga ännu större bördor på massorna. Massorna blev snabbt desillusionerade beträffande koalitionsregeringen, som hade misslyckats med att ens dra upp någon plan för lösandet av problemen med pris-höjningarna och massornas ständigt sjunkande levnadsstandard. Koalitionsregeringen ställdes nu – oturligt nog för dess ledare inför ytterligare en faktor som den måste ta itu med: LSSP(R) – Fjärde Internationalens ceylonesiska sektion – och den nyligen bildade revolutionära kärnan på plantagerna (teplantagerna) – Young Socialist Front. Denna enhetsfront samlade snabbt styrka, och massorna attraherades av den. Bandaranaikes regering insåg snabbt att rörelsen stod i vägen för dess åtstramningslinje.

Den sjätte februari höll 10 000 människor ett massmöte i Colombo anordnat av J.V.P., LSSP(R) och Ceylon Mercantile Union (CMU), de ceylonesiska stadsarbetarnas viktigaste fackförening. Mötet fördömde upprättandet av en amerikansk imperialistisk bas i Indiska Oceanen, krävde att Ceylon omedelbart skulle lämna Brittiska Samväldet samt fordrade nationalisering av bankerna, plantagerna och utrikeshandeln. Man manade också till försvar av massornas levnadsstandard genom ett allomfattande krig mot arbetslöshet och prisstegringar.

I denna situation beslöt regeringen att försöka isolera denna politiska rörelse och tillintetgöra den, innan massorna mobiliserats. Dess omedelbara strävan var att krossa J.V.P. Efter att ha satt polis och armé i beredskap, iscensatte regeringen den sjätte mars en provokation. Donna bestod i en bensinbombsattack mot USA:s ambassad av en okänd organisation kallad ”Mao Youth Front”. Regeringen tillskrev J.V.P. denna aktion, trots att denna organisation förnekade allt ansvar, och tillgrep extraordinära åtgärder genom Public Security Act (Allmänna Säkerhetslagen). Regeringen införde sedan undantagslagar och började arrestera alla militanter och ledare i J.V.P. som de kände till.

J.V.P. insåg att det stod inför en kritisk situation. Hellre än att arkebuseras utan strid, beslöt det att göra motstånd mot regeringens repression. Striderna mellan J.V.P. och regeringen var alltså en direkt konsekvens av regeringens agerande. Regeringen gjorde en rad felbedömningar. Den väntade sig inte att J.V.P. skulle göra motstånd. Den insåg inte att J.V.P. och dess allierade skulle ha ett så starkt stöd från massorna.

Fjärde Internationalen är medveten om att kampen tog sin början innan alla delar av de förtryckta massorna – särskilt stads- och plantagearbetarna och Tamilminoriteten – uppnått en tillräckligt hög grad av politisk enighet för att på ett önskvärt sätt kunna möta den borgerliga regeringens provokation och göra u räkningen med den kapitalistiska staten och borgarklassen.

Fjärde Internationalen uppmanar alla kamrater att bryta den tystnadens sammansvärjning som döljer repressionen på Ceylon. Den uttalar sitt fulla stöd åt de förtryckta och avrättade revolutionära militanterna på Ceylon. Den uppmanar den internationella arbetarklassen, alla arbetar- och antiimperialistiska organisationer och alla arbetarstater att genast upphöra med att sända militärt bistånd och utrustning till Ceylons regering, eftersom den enbart används till att terrorisera och mörda det ceylonesiska folket. Den uppmanar den internationella arbetarklassen att inte låta sig bedras av Bandaranaike-regeringens vänsterfraser, att inse regimens

grundläggande kapitalistiska natur och repressionens proimperialistiska natur. Alla parlamentsledamöter stödde proklamerandet av undantagstillstånd inklusive det reaktionära United National Party (U.N.P., Förenade Nationella Partiet). Bandaranaikes regering öppnade Ceylons flygplatser för Pakistans regering och lät den transportera trupper och förnödenheter att användas för krossandet av det östbengaliska folkets resning. Överstelöjtnant Ranatunga i Ceylons arm rättfärdigade på en presskonferens avrättandet av J.V.P.-fångar utan rättegång med att säga: ”Vi har lärt alltför många läxor från Vietnam och Malaysia. Vi måste krossa dem fullständigt.” (*Times*, 19 april 1971)

Indiska arbetare och antiimperialistiska militanter! Protestera mot Indira Gandhis skamliga pakt med slaktaren Yahya Khan och de amerikanska och brittiska imperialisterna till stöd för Bandaranaikeregimens inbördeskrig mot Ceylons arbetare, bönder och studenter!

Ned med förrädare som Keuneman, N.M.Perera, Calvin R. de Silva och Leslie Goonewardene, som i likhet med företrädaren Noske, beväpnar reaktionen, låter en borgerlig armé mörda revolutionärer, deltar i förtrycket av massorna i sitt land och understödjer undertryckandet av alla demokratiska friheter för arbetarna och dess stat på Ceylon!

Länge leve den socialistiska revolutionen på Ceylon

Förenade Sekretariat 19 april 1971

Information om resningen på Ceylon

[Detta material är hämtat från information spridd till och inom Fjärde Internationalens sektioner och broderorganisationer i april 1971.]

Den ceylonesiske allmänheten hörde först talas om JVP för något år sedan. JVP kallades då för ”Che Guevaristerna”. I själva verket organiserades JVP i hemlighet nära fem år tidigare. Strax innan de senaste allmänna valen i maj 1970 tillkännagav den dåvarande regeringen, UNP (United National Party), arresteringen av några medlemmar i JVP. Regeringen gjorde gällande att de hade avslöjat en komplott avsedd att organisera attacker på vallokaler och valurnor. Någon sådan komplott existerade i själva verket aldrig. ”Informationen” måste ha kommit från någon del av UNP som själv lekte med tanken på att iscensätta en statskupp eftersom UNP stod inför ett säkert valnederlag.

JVP stödde koalitionspartiernas progressiva kandidater under valkampanjen. I själva verket var våra kamrater i Lanka Sama Samaja Party (Revolutionary) – LSSP(R) – de enda som var emot både UNP och den Bandaranaike-ledda koalitionen. Koalitionen består av Bandaranaikes Sri Lanka Freedom Party (SLFP), det moskvatrogna kommunistpartiet och Lanka Sama Samaja Party (LSSP). T.o.m maoisterna försökte komma med i koalitionsblocket. Först sedan de avvisats krävde de valbojkott. Koalitionspartierna tog regeringsmakten med stor majoritet.

De JVP-militanter som arresterats av UNP hölls fängslade även efter det att koalitionen kommit till makten. JVP organiserade därför en affischkampanj runtom på ön, som krävde frigivande av deras ledare Rohan Wijeweera. Denna kampanj oroade regeringen. Affischerna var handskrivna och dök upp överallt samtidigt. Trots detta visste ingen vem som satt upp dem. Organiseringen och samordningen av kampanjen var häpnadsväckande effektiv.

När Rohan Wijeweera slutligen frigavs av domstolen, försökte han besvara några av de frågor som sysselsatte ”vänstern”. Rohan hade tidigare studerat vid Lumumbauniversitetet i Moskva och stödde då den kinesiska ståndpunkten under den sino-sovjetiska konflikten. Ryssarna var

naturligtvis föga tilltalade av detta och vägrade att förnya hans visum när han återvände till Ceylon på semester. Därmed tvingades han att ge upp sina studier. Under en kort tid arbetade Wijeweera i det moskvatrogna kommunistpartiet, men lämnade det snart tillsammans med några andra kamrater och gick in i det maoistiska kommunistpartiet. Mycket snart förlorade han – liksom kamraterna – också sina illusioner om maoisterna. Det var i detta läge de beslöt att bilda sin egen organisation. Att de var desillusionerade beträffande de två kommunistpartierna berodde på konkreta erfarenheter av dessa organisationers politik och praktik. Genom sina egna erfarenheter insåg de att dessa två partier saknade verkliga perspektiv på kampen för ett revolutionärt störtande av kapitalismen på Ceylon.

Wijeweera och hans kamrater förstod att den gamla vänstern på Ceylon till stora delar var en förbrukad kraft; många hade kapitulerat, fallit ifrån eller på ett eller annat sätt visat oförmåga att förstå dagens realiteter.

Den politiska nivån hos medlemmarna i JVP var inte särskilt hög. Å andra sidan var deras organisatoriska effektivitet och disciplin förvånansvärd. Under sin första period intog man exempelvis en ”debrayisk” ståndpunkt vad beträffar stadsarbetarna: ”dessa hade bättre levnadsstandard än de fattiga på landsbygden; därför var de senare politiska medvetenhet högre än den hos arbetarna i städerna.” Vidare löd en av deras tre huvudparoller: ”Mot indisk expansionism” (de två andra var ”Mot imperialismen” och ”Mot kapitalismen”), vilket kunde tolkas som att JVP var mot de indiska sockerplantagearbetarna, Tamilarbetarna. Naturligtvis gjorde JVP senare självkritik och ändrade sin inställning.

Trots att man i praktiken tog avstånd från maoismen, gjorde man ingen teoretisk analys av den. Man bekämpade Bandaranaikes koalition, eftersom man ansåg den vara en front mellan ett borgerligt och ett arbetarparti, och man drog slutsatsen att en sådan front alltid leder till arbetarklassens desorientering och nederlag. Samtidigt hänvisade man till det indonesiska exemplet, och förklarade att massakern på indonesiska kommunister berodde på det Aiditska ledarskapets oförmåga att följa Maos tankar.

JVP-kamraternas disciplin har alltid varit utomordentlig. De slutade röka och dricka alkohol och använde de sparade pengarna till att finansiera politiskt arbete. De organiserade sig hemligt, eftersom de intuitivt förstod att den borgerligt-demokratiska perioden på Ceylon närmade sig slutet.

Det är nödvändigt att belysa de händelser som följde efter valet då koalitionspartierna kom till makten. Speciellt deras yngre medlemmar deltog i sannbind med valet i Kampanjer mot UNP, där de använde en starkt antikapitalistisk retorik. (Den unge SLFP-kandidaten Nanda Ellawala beskrev t.ex. för sina väljare på landsbygden hur de skulle få kapitalister levande när de kom till makten.) De kom alltså i regeringsställning genom att skapa en illusion om att koalitionen skulle störta kapitalismen och skapa ett socialistiskt samhälle där alla hade arbete och god levnadsstandard. Strax efter valet började massorna, speciellt de mest avancerade skikten, att genomföra praktiskt det koalitionen *sade sig vilja* göra. Dagen efter valet genomfördes t.ex. en demonstration mot den UNP-trogna pressens lokaler i Lake House. Folket ville bränna ner huset. Hemlösa började ockupera mark i flera områden som tillhörde kapitalisterna. Regeringen fördömde omedelbart dessa aktioner och sände armé och polis för att fördriva ”snyltgästerna”. Mr. Leslie Goonewardene, f.d. sekreterare i LSSP och parlamentsledamot, publicerade ett uttalande som attackerade dessa ”oansvariga aktioner” och sade sig vara beredd att stödja varje ”legal handling” mot dem.

Koalitionen hade ännu ner i beredskap för sina anhängare. Arbetarna i Velona och Dawsa

Publishing House lärde genom egen bitter erfarenhet, att begära sådana elementära rättigheter som rätten att organisera sig i den slags fackförening de själva ville ha och att det kanske t.o.m. var kriminellt att strejka för att stödja dessa krav. (Dessa arbetare leddes inte av "omstörtarna" i LSSP(R) utan av de "ansvariga" ledarna i LSSP). Madame. Bandaranaike skickade sin finansminister, dr. N.M. Perera, för att förklara för arbetarna varför de skulle återvända till arbetet, utan att kamrater som avskedats återinsattes, och varför de skulle be om ursäkt för att ha strejkat. På Norwood Estate dödade Bandaranaikeregeringens polis två plantagearbetare.

Regeringen hade inget att erbjuda de tusentals arbetslösa ungdomarna och landsbygds- och stadsarbetarna, vilkas levnadsstandard snabbt försämrades. Den uppreklamerade statsbudgeten erbjöd inte folket någonting. Avsikten med den var i stället att dämpa de inhemska och utländska kapitalisternas osäkerhet och oro beträffande koalitionsregeringen och dess "marxistiska" ministrar.

Samtidigt stärkte regeringen den repressiva apparaten. Polisstyrkan ökade med 55%. En antirevolutionär kommitté bildades i armén.

I augusti 1970 började JVP hålla allmänna massmöten runtom i landet. Syftet med dessa möten var att man ville förklara sin politik för folket. Stora skaror på 10-15.000 människor drogs till dessa möten. JVP förklarade att de inte var en "terroristorganisation" som regeringen påstod. Koalitionsregeringen attackerades och avslöjades som en kapitalistisk regering. JVP-militanterna förklarade att de ville bilda ett revolutionärt, leninistiskt parti.

Det moskvatrogna kommunistpartiet, liksom senare de andra koalitionspartierna, började nu sprida rykten om att JVP var en organisation stödd av CIA. JVP förlöjligade dessa anklagelser, och frågade kommunistpartiet varför de själva hade stött imperialismen under andra världskriget, och varför de 1948 bildat ett block med UNP. JVP vann snabbt anhängare bland ungdomen. Deras tidning såldes slut på några dagar. Upplagan var över 40.000 ex. På grund av polisförföljelserna kunde man inte hitta en tryckare för framställning av en större upplaga. Polisen började arresteras och förhöra militanter i JVP för att få information om dess styrka och inflytande. När denna konsekventa arresterings- och förföljelsekampanj startade, började JVP se sig om efter allierade.

Ledarna i JVP tog kontakt med LSSP(R), Fjärde Internationals ceylonesiska sektion. De tog upp diskussioner i olika politiska frågor. Skillnaderna visade sig vara ganska obetydliga. Uppenbarligen hade JVP följt LSSP(R):s politik mycket noggrant liksom de granskat den viktiga fackföreningen Ceylon Merchantile Unions (CMU). Som en följd av diskussionerna instruerade man snart sina medlemmar i städerna att gå in i CMU. På teplantagerna skedde en parallell utveckling. Plantagearbetarna som desillusionerats av koalitionen och som insett att kommunala ledare som Thornadaman var bankrutta, sökte ett nytt ledarskap. Med hjälp av LSSP(R) skapade dessa militanter en egen organisation. Den kallades Young Socialist Front (YSF) och hade som målsättning att politisera och mobilisera plantagearbetarna. Organisationen arbetade med perspektivet inställt på en förening med LSSP(R).

JVP tog snart upp diskussioner med den nya organisationen. På detta sätt började en revolutionär enhetsfront växa fram mellan JVP, LSSP(R) och YSF. Dessa organisationers första möte hölls på Norwood Estate, för att protestera mot att två indiska arbetare skjutits av polisen. Detta möte var viktigt för JVP, eftersom de på så sätt kunde demonstrera att de inte var emot de indiska arbetarna, och att de tvärtom ställde sig emot stalinisternas sladder inte var en chauvinistisk organisation. De tre organisationerna hade ännu inte lyckats skapa någon

permanent enhetsfront. De samarbetade däremot mycket nära i enskilda frågor.

Koalitionsledarna skrämdes av den växande enheten mellan JVP, LSSP(R) och YSF. Samtidigt stod koalitionsregeringen inför ekonomiska svårigheter och ansökte desperat hos världsbanken och olika imperialistländer om lax och bistånd. Världsbanken hade emellertid redan tidigare beviljat ett lån på 50 miljoner dollar, och den ceylonesiska regeringen hade inte förmått betala tillbaka räntan. Världsbanken var inte beredd att utan ”säkra villkor” bevilja ytterligare ett lån. Regeringen gick med på dessa villkor. I en intervju i ”Ceylon Times” erkände finansministern, dr. Perera, att hårda åtgärder” måste vidtas för att få ekonomin på fötter. Detta skulle otvivelaktigt komma att öka massornas bördor. Massorna höll på att förlora tålamodet. Te- och gummiarbetarna hade sex månader tidigare framfört listkrav och väntade fortfarande på svar. Regeringen var också oroad av desillusionen bland koalitionsanhängare. Kombinationen av dessa tre faktorer, dvs. början till en revolutionär enhetsfront, regeringens växande beroende av imperialisterna och massornas jäsande missnöje, ger förklaringen till de följande händelserna.

I detta läge beslöt regeringen att slå till först. Dess syfte var ett isolera och tillintetgöra den politiska förtruppen innan massorna var beredda att gå ut i öppen kamp och att använda undantagslagar för att avvärja den hotande industriella, oron. Imperialisterna hade å sin sida ett annat gott skäl att ge regeringen sitt fulla stöd, nämligen sitt militärstrategiska intresse för Ceylon.

De händelser som följde under mars månad var i själva verket resultat av en välplanerad regeringsoperation. Första veckan i mars sattes polisen i ”full beredskap”. Den sjätte mars attackerade så en grupp ”ungdomar” USA:s ambassad med bensinbomber. De lämnade några flygblad i närheten av ambassaden. De sade sig vem medlemmar av ”Mao Youth Front” och krävde att USA skulle lämna Vietnam och upphöra med sitt bistånd till ”Anti-Che Guevararörelsen.” Regeringen tillskrev omedelbart JVP detta och utnyttjade sina speciella befogenheter, inklusive makten att visitera, arrestera och hålla vem som helst i häkte utan rättegång. JVP frånsade sig emellertid genast ansvaret och förklarade att detta var en handling utförd av provokatörer. (Det har aldrig funnits någon rörelse på Ceylon med namnet Mao Youth Front.) Regeringen framlade inte några som helst bevis för att verifiera sina anklagelser. Strax efteråt lät den arrestera alla kända JVP-militanter, inklusive Rohan Wijeweera, JVP:s ledare. Den lät också arrestera den pro-kinesiske ledaren N. Sanmugathasan, och t.o.m. några militanter i LSSP. Den trettonde mars ”avslöjade” regeringen en ”komplott” av JVP för att störta regeringen, och proklamerade undantagsstillstånd.

Nästa stadium i regeringsoperationen var att förstöra JVP:s hela infrastruktur. Regeringen försökte använda sina, genom undantagslagarna ”legala” speciella maktbefogenheter för att undersöka alla misstänkta JVP-militanter, sympatisörer och överhuvudtaget alla som var misstänkta för revolutionär verksamhet. JVP, åtminstone dess ledning, var naturligtvis förberett. JVP hade inte haft för avsikt att i detta läge initiera någon väpnad resning. Bl.a. var plantagearbetarna och stadsarbetarna ännu inte redo. Man hade å andra sidan beslutat att inte tillåta att organisationen förstördes. Om regeringen vidtog mått och steg för detta, skulle JVP göra motstånd.

Regeringen undervärderade JVP:s stridsförmåga och dess massbas. De insåg inte att många inom armén var födda på landsbygden och hade större sympatier med JVP än med regeringen. Koalitionen överskattade å andra sidan arméns förmåga att strida på landsbygden.

Ett skammens budskap...

[Från Chou En-lai till premiärminister Sirimavo Bandaranike. Publicerades ursprungligen i *Ceylon Daily News* den 27.5 -71 och har därefter återgivits i *Intercontinental Press* (vol. 14 nr. 23, 14.6 -71), varifrån artikeln är översatt, och *New Left Review* (nr. 69, 1971, sid. 91).]

Den 27 maj tillförsäkrade den kinesiska regeringen den ekonomiskt och politiskt hårt pressade ceylonesiska regeringen ett mycket omfattande lån. "Ceylon News" från den 3 juni rapporterade följande:

"Det är en enastående gest för Ceylons vidkommande och den är också enastående i det ekonomiska biståndets historia" förklarade dr. H.A. de S. Gunasekera, permanent sekreterare i Utvecklings- och Planeringsdepartementet, på fredagen (med anledning av) Kinas räntefria lån på 150 miljoner rupier (ca. 150 milj. kronor).

Dr. Gunasekera talade efter mr. Ma-tzu Ching, Kinas Ceylon-ambassadör; han undertecknade låneöverenskommelsen igår. "Denna gest uppskattas än mer därför att Kina självt har enorma ekonomiska utvecklingsproblem", menade dr. Gunasekera. "... Lånet kommer att användas till stöd för regeringens ekonomiska utvecklingsprogram" sade dr. Gunasekera. "Det kommer att underlätta våra möjligheter att betala importkostnaderna när den ekonomiska 5-årsplan som nu förbereds, sätts i verket fr.o.m. 1972. På så sätt kommer det att lindra vår likviditetskris."

Ännu viktigare än pengarna var det åtföljande brev som Chou En-lai sändt fru Bandaranaike. I detta erbjöd den kinesiska regeringen politiskt stöd i arbete på att krossa den JVP-ledda revolten. Den fullständiga texten – från "Ceylon News" den 3 juni – är som följer:

"Jag är tacksam mot Ers Excellens och den ceylonesiska regeringe för dess förtroende för den kinesiska regeringen, och för Era vänskapliga känslor för det kinesiska folket. Vänskapen mellan Kina och Ceylon ligger i de båda folkens djupaste intresse och kan motstå prövningar. De kinesiska regeringen och det kinesiska folket värderar högt vänskapen mellan våra två länder. Det kommer aldrig att vara möjligt för någon med förstuckna motiv att utså splittring och sabotera våra vänskapliga relationer.

I enlighet med ordförande Mao Tse-tungs läror, så har det kinesiska folket hela tiden kämpat mot ultra-"vänsterism" och högeropportunism under sin långa revolutionära kamp.

Det är glädjande att den kaotiska situation som skapats av en handfull personer – s.k. "guevarister" – till vilka utländska spioner smugit sig, tack vare Ers Excellens' och den ceylonesiska regeringens ansträngningar, bragts under kontroll,

Vi tror att dessa upprorsförsök, anstiftade av inhemska och utländska reaktionärer i avsikt att underminera det ceylonesiska folkets intressen, är dömda att misslyckas till följd av Ers Excellens' ledarskap och det ceylonesiska folkets stöd och medverkan.

Vi är helt överens med den korrekta inställning Ers Excellens hänvisar till: försvaret av det statliga oberoendet och vaksamheten mot utländsk inblandning. Den kinesiska regeringen och det kinesiska folket beundrar denna inställning och stödjer kraftfullt Ceylon i dess kamp för dessa mål.

Som Ers Excellens väl känner till har den kinesiska regeringen konsekvent efterlevt de fem principerna om fredlig samexistens; den har aldrig blandat sig i andra länders inre angelägenheter och är också bestämd motståndare till att olika länder blandar sig i andra länders inre angelägenheter; i synnerhet till att utländska reaktionärer utnyttjar möjligheter till att genomföra en väpnad intervention.

Jag skulle än en gång vilja upprepa denna den kinesiska regeringens orubbliga hållning.

I den kinesiska och ceylonesiska vänskapens intresse, och i beaktande av den ceylonesiska

regeringens behov, samtycker den kinesiska regeringen till att – i enlighet med den ceylonesiska regeringens begäran – bevilja den ett långfristigt räntefritt lån på 150 miljoner rupier i konvertibel utländsk valuta.

Vi skulle gärna vilja få reda på Ers Excellens synpunkter i denna fråga.

Vi är beredda, att leverera en del av lånet i maj och att underteckna ett dokument om det. Vad gäller materiellt bistånd i övrigt ber vi Er underrätta oss, om det finns behov av sådant.”

”Ceylon News” rapporterade också – kanske var det överflödigt? – att ”premiärministern svarat premiärminister Chou En-lai och tackat honom för budskapet.”

Repressionen fortsätter

[Artikeln är översatt från *Red Mole* (organ för International Marxist Group, Fjärde Internationalens engelska sektion), 1.9 1971.]

Repressionen på Ceylon är på intet sätt över, även om bristen på information i den ofria pressen lockar oss att tro det. Den ceylonesiska pressen har tystats fullkomligt genom den hårda presscensuren; – oppositionspartierna – UP och den tamilska bourgeoisiens parti, Federal Party – instämmer helt och fullt i den regeringspolitik som idag drivs av fru ”Butcher” (slaktare) Bandaranaike, ledningen för de väpnade styrkorna och den personligt ansvarige för förföljelserna – premiärministerns nära släkting, Felix ”Hangman” (=bödel) Bandaranaike. I själva verket är läget idag ännu farligare än det var vid tiden för den första repressionsvågen som genomfördes i början av mars och som tvingade JVP till en motoffensiv. Idag är repressionen mer smygande, systematisk och kallsinnigt brutal. Det görs försök att vidga nätet: inte bara JVP-medlemmar och sympatisörer utan vilken som helst facklig eller politisk militant arresteras och terroriseras. Det är inte länge sedan en ledande revolutionär från plantagesektorn arresterades och torterades; polisen försökte förgäves få honom att avge en falsk bekännelse. Undantagsbestämmelserna utesluter varje form av facklig eller politisk verksamhet. Arbetarkampen måste organiseras ytterst aktsamt eftersom den är illegal.

De grymheter som begåtts av armén, och polisen; mord på misstänkta JVP-are, våldtäkter och andra sexuella brott mot kvinnliga JVP-medlemmar, nerbränning av hus, urskiljningslösa attacker mot byinvånare osv. har ägt rum i en omfattning som inte har skådats sedan britternas grymma massaker i Kandy 1848. Regeringen är fullt medveten om att massorna idag hatar fru Bandaranaike och hennes regering. Det var också därför junivalen uppsköts.

Det är föga troligt att bourgeoisin inom en överskådlig framtid återinför de demokratiska rättigheterna. *Det finns idag 14.500 politiska fångar i specialtillverkade koncentrationsläger.* När artikelförfattaren intervjuade sådana som frigivits berättade alla om skrämmande förhållanden dålig hygien, överbefolkning, dålig mat polisterror osv. Regeringen vägrar fortfarande offentliggöra namnen på fångarna och därför är det en verklig risk att många av dem avrättas. Å andra sidan kan inte alla 14.500 avrättas.

Deras stridsvilja är obruten. En bekräftelse på det utgör en hungerstrejk nyligen i ett av lägren, och häcklingar mot en besökande minister. Regeringen vet mycket väl att dessa militanter inte kommer att falla till föga och att deras opposition inte kan köpas ut. Om undantagsbestämmelserna återkallas måste regeringen frige den. Men ”Butcher” Bandaranaike vet också fullt väl att varje avbrott i undantagslagarna oundvikligen skulle leda till en rörelse som slutligen skulle störta hennes regering. I vart fall har bourgeoisien inte nått sitt mål. Repressionen mot JVP genomfördes i avsikt att därefter kunna påtvinga arbetarna vissa ekonomiska pålagor. Detta har ännu inte blivit möjligt. Regeringen diskuterar f.n. om risransonerna skall skäras

ned, om rissubsidierna skall avskaffas etc.. (Hittills har regeringen låtit höja busspriserna, men de mer omfattande förslagen att skära ner rissubsidierna och minska de sociala utgifterna har ännu inte genomförts.) Av dessa skäl har bourgeoisien inte råd att återinföra demokratiska rättigheter.

Det finns en annan mycket betydelsefull aspekt utvecklingen. Polisen och militären har fått smaka på den oinskränkta maktens sötma; de har åtnjutit speciella fördelar. Cheferna för de väpnade styrkorna är väl medvetna om att de politiska ledarna under fyra veckor var helt beroende av armén. Om det massiva missnöjet inom folkdjupet i framtiden kommer till klarare uttryck blir situationen farlig för polisen och militären och en ytterligare utveckling åt höger kan inte uteslutas, i synnerhet inte om polisens och militärens råa och grymma beteende kommer i dagen och rättsväsendets tjänstemän pressas att införa lagenliga juridiska procedurer. Ett exempel kan klargöra detta.

En av de ledande kamraterna i JVP – en kvinna på något över 20 år – våldtogs av en arméöverste, tvingades att gå naken längs huvudgatan i samhället i fråga och sköts slutligen. Denna händelse skapade oro också inom armén och översten arresterades. Andra, liknande händelser har lett till motsättningar mellan delar av statsbyråkratin och rättsväsendet å ena sidan, och å andra sidan ledningen för de väpnade styrkorna, som vill bli av med de besvärliga lagbestämmelser som möjliggör rättegångar mot medlemmar av armén och polisen. Möjligheten till något slags militärt maktövertagande i framtiden kan därför inte helt uteslutas.

Under dessa förhållanden utgör kravet på återinförande av de demokratiska rättigheterna ett viktigt övergångskrav, eftersom bourgeoisin inte kan gå med på detta utan att äventyra sin egen säkerhet. Det enda sätt på vilket återinförandet av de demokratiska rättigheterna kan genomföras är genom utvecklandet av en massrörelse för detta krav; detta är naturligtvis under nuvarande omständigheter en ytterst svår uppgift.

I ett tidigare läge – när huvudvikten måste läggas vid solidaritet med de angripna JVP-kamraterna – var det riktigt att inte föra fram någon stark kritik av JVP. Nu är det däremot nödvändigt att rikta uppmärksamheten på några allvarliga politiska misstag, i första hand dess oförmåga att politiskt mobilisera massorna. När JVP angreps gjorde man militärt motstånd utan att genomföra någon politisk kampanj bland massorna, vilket var en självmordspolitik, då det gav bourgeoisin övertaget. Man hade inget klart begrep om massmobiliseringens roll. Det visade sig att ett stort antal JVP-militanter var maoistinfluerade och förledda av den maoistiska retoriken till att se den samhälleliga omdaning som en rent militär fråga. En grov tolkning av att ”den politiska makten växer ur gevärspipan” fick dem att underskatta massornas roll. Naturligtvis har den kinesiska byråkratins stöd åt Bandaranaikeregimen fått många JVP-militanter att inse dess kontrarevolutionära natur. Klargörandeprocessen fortsätter.

Det här innebär naturligtvis inte att man får underskatta den oerhörda betydelsen av JVP:s heroiska motstånd. Genom sitt revolutionära mod har de demonstrerat stalinisternas och reformisternas hyckleri; de har avslöjat den borgerliga demokratins besljöjande roll, och framför allt: de har klargjort att den socialistiska kampen är en kamp om statsmakten.

Som internationalister har vi skyldighet att kräva att de politiska fångarna frigges och ge offentlighet åt JVP-kamraternas belägenhet, att kräva omedelbart återinförande av demokratiska rättigheter och offentlig undersökning av polisens och arméns illdåd. Vi måste också vara vaksamma så snart någon representant för den ceylonesiska regeringen besöker Västeuropa.

Solidaritet med det bengaliska folket

Uttalande från Fjärde internationalens förenade sekretariat den 22.3 1971. [d. v. s. innan den västpakistanska arméns militära invasion av Bangladesh den 26.3]

Den massiva explosionen av allmänt missnöje i Östbengalen som krävt många bengaliska arbetares, bönders och studenters liv har nu återigen aktualiserat det politiska och ekonomiska förtryck som varit den östpakistanska befolkningens lott nedan delningen av den indiska subkontinenten år 1947.

Den visar mycket tydligt den västpakistanska överklassens totala oförmåga att lösa några som helst problem för de 70 miljoner invånare i Östpakistan som utgör majoriteten av Pakistans befolkning. Den västpakistanska bourgeoisins sista förtvivlade försök att rädda sina privilegier i öst har varit att sätta in armén. Men den östbengaliska nationens storslagna motstånd har fördröjt denna process.

Den oavbrutna generalstrejken har visat de djupa känslorna för den nationella fråga vilket bestämt nästan alla politiska organisationers politik i Östbengalen.

Bengalen har ett mäktigt historiskt förflutet, det stod i spetsen för kampen mot den brittiska imperialismen, en kamp ur vilken en stark och kraftig nationellt revolutionär tradition växte fram. Det är detta som gör Bengalen till det bästa uttrycket för hela den indiska subkontinentens framtid. Resningen i Östbengalen är bara den första tändande gnistan i en kamp som kommer att överskrida de politiska gränserna i både Öst- och Västbengalen och få revolutionära återverkningar i hela Indien.

Fjärde Internationalens Förenade Sekretariat förklarar sin fullständiga solidaritet med det bengaliska folkets heroiska kamp mot nationellt förtryck.

SJÄLVBESTÄMMANDERÄTT FÖR ÖSTPAKISTAN: FÖR ETT OBEROENDE SOCIALISTISKT ÖSTBENGALEN! SJÄLVBESTÄMMANDRÄTT FÖR HELA DET BENGALISKA FOLKET! FÖR EN FÖRENAD SOCIALISTISK BENGALISK REPUBLIK!

Solidaritet med kampen i Bangla Desh

[Denna artikel är tagen från *Mullvaden* (organ för RMF), nummer 3, april 1971.]

Kampen i Östbengalen idag är till stora delar orsakad av delningen av den indiska subkontinenten 1947. Då grundlades de förhållanden som idag gör det möjligt för den barbariska västpakistanska militärbyråkratin att hänsynslöst döda hundratusentals bengaliska upprorsmän. Mot pilbågsbeväpnade fattigbönder sätter den västpakistanska armén in ett effektivt militärmaskineri. Artilleri från Bofors och Pentagon, moderna stridsplan från Moskva samt handeldvapen och lastbilar från Peking. Varför skedde då denna delning, en delning som inte bara styckade Bengalen mitt itu, utan som också klöv hela Punjab-bäckenet i en västpakistansk och en indisk del?

Varför denna splittring?

Jo, säger historikerna, det var så att de religiösa motsättningarna mellan hinduer och muhammedaner till sist blev så svåra att en uppdelning i två stater var helt nödvändig. När briter drog sig bort från Indien så kunde de rivaliserande religionerna inte längre hålla sams.

Men historikerna blandar helt och hållet bort sina kort. Det var det brittiska kapitalet som

underblåste de religiösa motsättningarna – man söndrade för att kunna härska. Motståndet mot den engelska kolonialmakten kom huvudsakligen från den hinduiska bourgeoisin som trots ett kraftigt beroende av brittiskt kapital lyckats utveckla ett svängrum för en politik, som syftade till att ge den hinduiska kapitalismen en större del av kakan. Under Andra Världskriget kunde denne kapitalistklass leda den nationella kampen utan konkurrens. Det Moskvastyrda kommunistpartiet sumpade ner sig i stalinismens folkfrontspolitik, kalkerade av en redan tvivelaktig politik på indiska förhållanden – där denna politik fick till konsekvens att kommunistpartiet lärer sig politiskt och militärt med britterna. Detta alltså samtidigt som den indiska kapitalismens parti, *Congress Party*, intensifierade sin kamp mot de brittiske imperialisterna. Den brittiska imperialismens försvagning efter kriget möjliggjorde tillsammans med *Congress'* kamp ett "själständigt" Indien. Men detta självständiga Indien skulle komma att helt domineras politiskt av den hinduiska kapitalismen, detta tack vare det förtroende det fått från de indiska massorna genom sin ledande roll i den anti-imperialistiska kampen. Den svagt utvecklade muhammedanska kapitalismen lärer med de nuvarande västpakistanska storgodsägarna kände sina intressen hotade. Den brittiska politiken hade redan skapat en motsättning mellan dessa båda skikt av den indiska bourgeoisin.

Denna motsättning förstärktes snabbt. Storgodsägarna och kapitalisterna i de muhammedanska delarna av Indien insåg att de behövde sin egen statsbildning för att kunna härja fritt med sina egna profitintressen. För att lyckas med detta visade det sig vara tillräckligt att utnyttja de religiösa motsättningarna. Många muhammedanska religiösa ledare satte sig till motvärn med motiveringen att Islam är en universell religion och inte något man stänger in i en stat för sig. Men deras fördömanden var förgäves. Ett blodigt religionskrig utbröt som tvingade fram en delning av subkontinenten.

Varför militärbyråkrati?

Oerfaren att organisera sig, politiskt och ekonomiskt svag kunde inte den västpakistanska kapitalistklassen i likhet med den indiska, använda sig av ett borgerligt demokratiskt system för sitt förtryck. Lärer ned storgodsägarna valde de istället en öppen militärdiktatur. En militärdiktatur som kom att domineras av storgodsägarna genom deras traditionella rekrytering. En militärdiktatur som också ärvde alla feodalismens råa sidor. Att delningen skedde på religiös grund gjorde att den nya statsbildningen fick en enklav i nordöstra Indien – Östpakistan. Ett landområde ungefär lika stort som en tredjedel av Sverige och med en befolkning på ungefär 70 miljoner.

När de hinduiska köpmännen och storgodsägarna lämnat Östpakistan efter delningen fanns det så gott som ingen egen inhemsk bourgeoisin.

Landet låg helt öppet för en västpakistansk ekonomisk exploatering. Denna exploatering kunde stödja sig på militären som uteslutande rekryterades från Västpakistan. Genom den utländska valuta som te- och juteplantagerna i Östpakistan inbringade industrialiserades Lahore- och Karachi-distrikten i Västpakistan. Östpakistan förvandlades till en koloni. Redan 1956 hade ekonomerna kommit fram till att över 300 miljoner rupier utvanns årligen från Östpakistan. Också kulturellt förtrycktes bengalerna. De förklarades vara små och odugliga som krigare, deras språk bengali, fick inte användas i undervisningen trots att det är den största språkgruppen i Pakistan, och så vidare.

Den bengaliska motståndsrörelsen

Det bengaliska folket har en militant tradition. Det stod i spetsen för motståndet mot den

brittiska imperialismen. Den befrielsearmé som idag försöker försvara sig mot den västpakistanska interventionen har dock inga möjligheter att på allvar ta upp kampen mot förtrycket. Detta beroende på befrielsearméns politiska ledning. Dvs det småborgerliga Awamiförbundet under Mujibur Rahmans ledning. En politisk ledning som manat ut obehäpnade människor på gatorna för att på fullaste allvar ta upp kampen mot de västpakistanska legionärerna. Awamiförbundets politik har misslyckats. Den syftade inte längre än till att ge Östbengalens småbourgeoisi ekonomiskt och politiskt svängrum. Detta uttrycks kanske allra bäst i Awamiförbundets sexpunktsprogram:

1. Ett federalt regeringssystem, parlamentariskt till sin karaktär och grundat på allmän rösträtt;
2. Den federala regeringen skulle endast handha försvaret och utrikespolitiken;
3. a) Två skilda men fritt växlingsbara valutor för landets båda delar eller
b) en valuta för hela landet. I detta fall skulle effektiva åtgärder vidtas för att förhindra kapitalflykt från Östpakistan till Västpakistan;
4. Beskattningen och skatteindrivningen skulle tillkomma de federativa enheterna och inte centralregeringen;
5. Skilda handelskonton för den utländska valuta som förtjänades i landets båda delar, under kontroll av respektive regeringar;
6. Upprättande av en milisstyrka i Östpakistan.

Om inte dessa punkter tillräckligt bra understryker Awamiförbundets klasskaraktär så har Rahman för säkerhets skull tillagt: ”Om inte vårt program går igenom så kommer kommunismen att segra i Östpakistan istället”.

Awamiförbundets program gick inte igenom! Kommer då kommunismen att segra?

Den permanenta revolutionens aktualitet

Den revolution som idag kommer att utvecklas i Östbengalen kommer att följa den permanenta revolutionens dynamik. Att tala om ett skede av borgerlig demokrati där kapitalismen skulle hinna med att utveckla sin objektiva mognad är, när det gäller Östbengalen, både löjligt och tragiskt. Kampens förlopp har redan distanserat den vecka småborgerligheten. De krav som motståndsrörelsen kräver kommer att gå utöver inte bara de borgerligt demokratiska ramarna utan också över konstlade nationsgränser. Den väpnade kampen måste reorganiseras i Bengalens djungler – militärbyråkratin kan kontrollera de större städerna. Men där finns bara 5 % av Östbengalens befolkning. Det småborgerliga Awamiförbundet har inga möjligheter att lösa den agrara revolution som är nödvändig för Bengalens utarmade bondemassor. Det förmår endast en socialistisk revolution. Och denna revolution låter sig inte stängas in bakom statsgränser – den kommer att flyta samman med den revolutionära kampen både i jordbruksområdena och i de industrialiserade zonerna, med dess proletariat, i Västbengalen.

Kinas tragiska roll

Vilket förlopp en bengaliska revolutionen kommer att få är naturligtvis också beroende av hur arbetarstaterna ställer sig till denna. Och då fr.a. det revolutionära Kina. Efter den indiska aggressionen mot Kina 1962 kan man säga att Pakistan och Indien bytte utrikespolitik. Indien drevs av sin aggressionspolitik i armarna på USA – ett USA om då snabbt tappade sitt stora intresse för Pakistan. Pakistan å sin sida tog under Zulfiqar Ali Bhuttos ledning kontakt med

Kina. Detta utan att lämna de amerikanska militärallianserna eller att på något sätt göra sig av med den amerikanska exploateringen av landet. Som Bhutto själv sa: ”Det gäller att utnyttja motsättningarna mellan det socialistiska och det kapitalistiska blocket”. Kina tog naturligtvis tacksamt emot ett diplomatiskt erkännande samt möjligheter till ekonomiskt utbyte. Man nöjde sig inte med detta!

I tal, tidskriftsartiklar och banketter hyllade man först Ayub Khan och sedan Yahya Khan. Dessa båda militärdiktatorer sades både leda ett fredsälskande och progressivt kämpande anti-imperialistiskt land. Yahya Khan har sedan dess gång på gång hyllats i översvallande ordalag.

Militärerna har fått hjälp med vapen och ekonomiskt stöd från Kina. Dessa vapen används mot gerillarörelser i nordvästra Pakistan och mot den bengaliska befrielseörelsen. Det är onödigt ett rada upp alla kinesiska yttranden om Västpakiastans progressivitet, diktatorernas lysande egenskaper o.s.v. – tragiken är ändå fullkomlig. Proletär internationalism är oförenlig med en politik som underordnar internationella revolutionens intressen under nationellt statliga. Proletär internationalism måste innebära fullkomlig solidaritet med det bengaliska folket. Det är idag nödvändigt att alla revolutionärer sluter upp bakom parollerna:

SJÄLVBESTÄMMANDERÄTT FÖR ÖSTPAKISTAN; FÖR ETT OBEROENDE SOCIALISTISKT ÖSTBENGALLEN; SJÄLVBESTÄMMANDERÄTT FÖR HELA DET BENGALISKA FOLKET; FÖR EN FÖRENAD SOCIALISTISK BENGALISK REPUBLIK!

Kampen i Bengalen

Deklaration från Fjärde Internationalens förenade sekretariat, 18.4 1971.

Samtidigt som de pakistanska arméstyrkorna fortsätter att försöka krossa den östbengaliska självständighetsrörelsen står det allt klarare att militärklickens kring Yahya Khan misslyckats med att tillförsäkra sig den snabba seger den försökt uppnå. Trots brutaliteten och massmördandet har den varit oförmögen att terrorisera det bengaliska folket till underkastelse.

Uppretade över masslakten på obehövade människor, kommer de bengaliska massorna med säkerhet att fortsätta motståndet mot den koloniala regim som behärskar deras land. Men frågan om det revolutionära ledarskapet och den revolutionära strategin ställs nu på ett ytterst klart sätt. Det bengaliska folket är enigt som aldrig tidigare. Emellertid är dess nuvarande ledarskap fullkomligt otillräckligt. Fjärran från att förbereda arbetarna och bönderna för den avgörande, utdragna oavhängighetskampen, gjorde Sheikh Mujibur Rahman allt, som stod i hans makt för att få till stånd en kompromiss med Yahya Khan.

Awamiförbundet motsatte sig total självständighet och satte i stället sin lit till en lösning som gick ut på att uppnå autonomi inom ramen för en federation. Mujibur inlät sig på diskussioner med Yahya Khan samtidigt som denne diktator försatte de militära styrkorna i beredskap. Ledarskapet kring Mujibur står nu hjälplöst och hoppas på hjälp från den internationella bourgeoisin, till att börja med den indiska. Dess verkliga politiska inriktning uttrycktes klart och tydligt i ett uttalande av Sheikh Mujibur Rahman för Agence France Presse (AFP):

”Är inte den västpakiastanska regeringen medveten om att jag är den ende som kan rädda Östpakistan från kommunismen? Om den beslutar att inleda strider, kommer jag att undanröjas från makten och naxaliterna kommer att intervensera i mitt namn. Om jag gör allt för många eftergifter kommer jag att förlora min ställning. Jag befinner mig i en mycket svår situation.” (*Le Monde* 31.3 1971).

Samtidigt som Fjärde Internationalen uttrycker sin fullständiga solidaritet med de bengaliska massornas kamp mot nationellt förtryck återupprepar den än en gång sin uppfattning att

utvecklingen av ett revolutionärt ledarskap är förutsättningen för att kampen skall kunna föras till seger. Denna seger kommer endast att uppnås om de bengaliska arbetarna och bönderna samt studenterna organiseras och lede av ett revolutionärt proletärt ledarskap. Detta parti har till uppgift att fortsätta den revolutionära kampen med alla tillgängliga medel och sålunda börja arbetet på att slå sönder de gamla strukturerna på landsbygden och i städerna och lägga grunden till en arbetar- och bonderegering, vars uppgift det är att påbörja uppbygget av ett socialistiskt samhälle.

Denna uppgift kan endast hejdas genom en intervention från den indiska bourgeoisin som enbart är intresserad av att bevara status quo och att förhindra att masskampen breder ut sig till Västbengalen. Fjärde Internationalen motsätter sig varje intervention från den indiska bourgeoisin som tvärtemot att understödja den bengaliska kampens utveckling skulle innebära att den hämmades. Än en gång har den kontrarevolutionära karaktären hos Indira Gandhi-regeringens och den borgerliga indiska statens politik belysts och bekräftats genom det stöd som den, i likhet med Yahya Khan-klicken, givit den ceylonesiska armén i dess förföljelser mot de revolutionära styrkorna i detta land.

Fjärde Internationalen fördömer Mao-regeringens förräderi, när den offentligt ger sitt stöd åt Yahya Khans diktatur och på så sätt hjälper den att upprätthålla exploateringen och förtrycket av det bengaliska folket. Mao-regimen framträder idag – under sken av att bekämpa Indira Gandhi-regeringens 'inblandning' – som en direkt medskyldig till massakern. Chou En-lais budskap till Yahya Khan av den 12 april utgör ett fräckt försök att skyla över Pe- [här saknas text xxx]

”Vi tror att Pakistan, genom konsultationer och ansträngningarna från Ers Excellens och ledarna för olika grupper i Pakistan, säkert kommer att återgå till det normala. Enligt vår mening är Pakistans enhet och enigheten mellan folken i Öst- och Västpakistan de grundläggande garantierna för att Pakistan skall uppnå välstånd och styrka”.

Maos strax därefter följande personliga budskap till Yahya Khan upprepar samma inställning fast i ännu klarare ordalag. Men Pakistans 'enhet' är 'enheten' hos en missbildning, som skapats av den brittiska- och världsimperialismen. Den står i motsättning till enigheten mellan den indiska subkontinentens bönder och arbetare. Det är en 'enhet' som stärker en liten grupp feodala godsägares, kompradorkapitalisters och generalers grepp över miljontals svältande och överexploaterade bönder, lantarbetare och stadsarbetare. Det är en 'enhet' som ställt sig kallt avvisande till det bengaliska folkets mest grundläggande behov genom sin underlåtenhet att i förväg vidta åtgärder mot fjolårets tornado och genom att inte göra något för dess offer.

Det är en grundläggande revision av marxismen-leninismens elementära principer att tala om den pakistanska 'staten' och den pakistanska armén utan att på något sätt gå in på dess klasskaraktär: en stat som försvarar intressena hos en koalition av halvfeodala godsägare, komprador- och monopolkapitalister. (22 familjer kontrollerar två tredjedelar av landet industriella tillgångar.) Armén är en borgerlig, reaktionär armé – uppbyggd och tränad av imperialisterna och beredd att sluta sig samman med motsvarande arméer i Afganistan och Iran till ett anti-kommunistiskt bålverk i världsimperialismens tjänst. Det är dessa krafter som enligt Mao skall bevara Pakistans 'enhet'.

Det stöd som den kinesiska byråkratin givit Yahya Khan utgör ett öppet förräderi mot klassintressena hos de arbetare och fattigbönder som dött i kampen för nationellt självbestämmande, mot dem som idag bekämpar den pakistanska armén och som i morgon kommer att delta i kampen för ett socialistiskt Bengalen. Det är tydligt att de maoistiska

ledarna på intet sätt dragit lärdom av erfarenheterna från det indonesiska nederlaget eller av erfarenheterna från sitt eget principiösa stöd till Yahyas föregångare – Ayub Khan – utan tvärtom fortsätter på samma opportunistiska väg. Den kurs de för försvagar de socialistiska krafterna i Bangladesh och tjänar som förstärkning högerelementen, som utnyttjar Pekings stöd till Yahya Khan för diskreditera ”kommunismen”. Maos stöd till Yahya Khan försvagar och skadar den kinesiska revolutionens framåtskridande; det enda säkra skyddet mot hotet om imperialistisk aggression mot Folkrepubliken Kina från den indiska halvön är en stark och mäktig revolutionär massrörelse, som arbetar för att störta de reaktionära indiska och pakistanska staterna och för att utveckla kampen till en segerrik revolution på hela den indiska subkontinenten. Om massresningen i Östbengalen krossas kommer detta att stärka reaktionen på hela halvön och den armé som Mao och Chou smickrar idag kommer i morgon att kunna vara beredd att stödja ett angrepp mot den kinesiska revolutionen.

De kommunister som valde att stödja det kinesiska ledarskapet i den sino-sovjetiska konflikten med argumentet att det står för en mer revolutionär och militant hållning mot imperialismen måste idag säga var de står. Tystnad innebär medbrottslighet.

De olika imperialistiska makterna har – samtidigt som de begråtit masslakten – på olika sätt stött status quo. I synnerhet USA-imperialisterna har gynnat Yahya Khan genom att manipulera med distributionen av sina livsmedelsförråd, självfallet väl medvetna om att utsvältning är ett nyckelvapen i Yahya Khans arsenal. Större delen av Yahyas vapen kom dessutom från USA; de vapen som går åt i kampen kommer att ersättas från samma håll.

Fjärde Internationalen väddar till den internationella arbetarrörelsen att ge frihetskämparna i Bangladesh största möjliga hjälp, att genomföra solidaritetsaktioner för de bengaliska massorna och att visa ett villkorslöst stöd åt den bengaliska kampen för nationellt självbestämmande. Fjärde Internationalen manar alla socialister att motarbeta imperialistisk och kapitalistisk inblandning i syfte att bibehålla neokapitalismens grepp över den indiska subkontinenten. Framför allt måste all form av militär hjälp till Yahya Khan – i synnerhet understöd åt trupper på väg till Östbengalen – bekämpas på alla upptänkliga sätt. Revolutionärerna måste utöva största möjliga press på det kinesiska ledarskapet för att förmå det att upphöra med det skamliga stödet åt Yahya Khans diktatur. Det är också viktigt att avslöja den sovjetiska militära hjälpen, som bidrog till uppbyggnaden av Västpakiens kontrarevolutionära styrkor. Vänstern måste vara på sin vakt mot en USA-stödd massiv intervention i syfte att hindra den revolutionära kampens vidare spridning i Asien. Fjärde Internationalen uppmanar alla arbetare, bönder, studenter och revolutionära intellektuella i Västpakistan att göra upp med alla chauvinistiska, anti-bengaliska stämningar och att inse att de mordiska generaler som nu försöker kväsa resningen i Bengalen i ett blodbad är deras egna förtryckare. Kampen mot det koloniala krig som Yahya Khan släppt lös i Östbengalen är inte bara en del i deras internationalistiska skyldigheter utan ligger också i deras egna klassintressen. Om den västpakienska armén besegras i Östbengalen så kommer det att underlätta de västpakienska massornas befrielse från sina egna förtryckare.

Fjärde Internationalen är förvissad om att de bengaliska massorna – trots tillfälliga motgångar – till slut kommer att besegra det västpakienska kapitalets väpnade makt och på så sätt bereda vägen för ett förenat socialistiskt Bengalen vilket i sin tur skulle innebära ett kraftfullt stöd åt hela subkontinentens befrielse från imperialismens och godsägarväldets bojor.

**SEGER ÅT BANGLADESH!
FÖR ETT SOCIALISTISKT BANGLADESH!
FÖR ETT FÖRENAT SOCIALISTISKT BENGALEN!**

För ett rött Bengalen...

[Översatt från en artikel av Tariq Ali i *Red Mole* nr. 11, 15.6 -71.]

En nationell befrielsefront föds i Östbengalen...

I Östbengalen tar gerillakampen form. Den har sitt fäste på landsbygden och leds av vänstern. Awamiförbundet som vi länge kritiserat för att det på intet sätt erbjudit något verkligt ledarskap är idag splittrat. Många av dess tidigare anhängare bland studenterna har desillusionerats av ledningens politik och börjar uppfatta värdet av den socialistiska kritik förbundet utsatts för. Gräddan av de konservativa krafterna inom förbundet, som länge hånat den yttersta vänsterns tal om ”gerillakamp” befinner sig idag i exil i Calcutta – som medlemmar av Bangla Desh High Commission,,.

Efter att ha grundligt misslyckats och genomsyrade som de är av småborgerlig ideologi, är de totalt beroende av den indiske bourgeoisin i sina ansträngningar att återta makten. De tror på en påtryckningarnas politik. En del av dem strävar uppenbarligen efter att uppnå en överenskommelse med Yahya Khans diktatur i det fåfängliga syftet att på så sätt slå benen av den sociala revolutionen. Sändebuden ilar hit och dit. Ibland är Washington ibland i London. De vädjar till den amerikanska senaten att den måste skära av allt ekonomiskt stöd till Yahya Khan som om den amerikanska imperialismen skulle vara det ringaste intresserad av det bengaliska folkets belägenhet! Förenta Staternas utrikesdepartement inser förmodligen att det inte är i enlighet med USA-imperialismens intressen att skärpa motsättningarna till den militärdiktatur den beväpnat till tänderna för att i stället satsa på ett parti som passerats av de historiska händelserna. Sändebud från Bangla Desh High Commission – dessa ”representanter” för Östbengalens folk skickades också till Världsfredsrådets möts i Budapest (denna skraltiga 'organisation antog en intetsägande resolution) och till den ”Socialistiska Internationalens” möte i Helsingfors, ett möte som bevistades av så prominenta ”socialister” som Harold Wilson (vars socialistiska regeringspolitik förde med sig att tusentals bengaler utestängdes från England) och Golda Meir (de palestinska massornas sionistiske förtryckare). Vädjanden utfärdades alltså till dessa skröpliga och förfallna organisationer som om de på något sätt skulle vara intresserade av de bengaliska massornas problem.

Bakgrunden till denna egenartade politik ligger i det faktum att åtskilliga av Awamiförbundets intellektuellt och ledare behärskas av borgerlig ideologi. De har inte kunnat förstå orsakerna till sin egen oförmåga att besegra den pakistanska armén. De fortsätter att handla på samma gamle invanda sätt och är oförmögna att agera på något annat. En av orsakerna till detta är tveklöst att den indiska bourgeoisin beviljat dem asyl, ger dem ett propagandistiskt stöd och begränsad militärhjälp – naturligtvis under den indiska arméns stränga kontroll. Det är möjligt att dessa ledare skulle ha utvecklats på ett annat sätt om de tvingats att stanna och slåss i Östbengalen som *alla* vänstergrupperna. Många awamiledare tycks fortfarande tro att bara den östbengaliska marken rensas från västpakistanska arméerna så kommer allt att återgå till det gamla. Frågan reser sig då omedelbart: ”Hur rensas marken?”

Det finns en del inom Awamiledningen som menar att inte finns någon annan utväg än att försöka förmå den indiska armén att ”befria” Bengalen. På så sätt skulle också vänstern kunna undanröjas och Awamiförbundet ta makten. Även om den indiska bourgeoisin vore så dum att den gav sitt samtycke till detta eller om den pakistanska armén beslöt sig för ett mer omfattande krig vore det fåfängt av Awamiförbundet att hoppen på att det skulle kunna stanna vid makten under någon längre tid. Awamiförbundet har prövats av massorna en gång redan och befunnits otillräckligt. Det är idag de revolutionära strömningarna som befinner sig på

frammarsch. De har berett sig på en lång och utdragen kamp. Det är dessa krafter som kommer att ”rensa marken och bereda vägen för den socialistiska revolutionen.

En NATIONELL BEFRIELSEFRONT har redan skapats med del [här saknas text xxx]

förhållit sig ljumma till kampen mot den västpakistanska armén. NLF har redan skapat en attraktions- [text saknas xxx]

är misslynta med den indiska militära dominansen.

Den ledande kraften inom fronten är *Östbengaliska Kommunistpartiet* (EBCP), som är oberoende i förhållande till både Peking och Moskva och som har vägrat att acceptera det kinesiska stödet till Yahya Khan. Det står för en energisk väpnad kamp mot det västpakistanska kapitalets arméer. Organisationen leds av kamraterna Matin och Allaudin. Dess gerillaförband ledes av kamrat Tipu Biswas, som redan är något av en legend på den bengaliska landsbygden. I Chittagong-distriktet är en av de ledande inom EBCP-kadern fackföreningsledaren Abul Basar, i hög grad ansvarig för att Chittagongs proletariat beslutat att genomföra en utdragen väpnad strejk. Det faktum att till och med svartfötterna i Chittagongs hamnar numera måste stå under arméns beskydd är ett gott tecken på arbetarorganisationernas styrka i detta område. Inom studentmiljön har kamrat Mehbubullah under lång tid varit den dugligaste marxisten. När man senast hörde talas om honom satt han i Deccas fängelse och man fruktar att armén låtit mörda honom. Mahbubullah förutsåg på flera sätt den förändring som skulle inträda i läget långt innan många av hans kamrater fick klart för sig situationens allvar. När jag 1969 var i Dacca mötte jag honom och diskuterade många gånger med honom. Jag skrev följande ord om hans bedömning av det dåvarande läget:

”Om det funnits ett revolutionärt parti /under 1968-69/ skulle vi ha genomfört en revolution i östra Pakistan. Också nu är förhållandena mycket gynnsamma. Det är vår uppgift att fördöma varje form av samarbete med regimen. Om den kinesiska regeringen berättar för oss att det inte råder någon revolutionär situation så är vi oense med den. Vi vet att det råder en revolutionär situation och vi skall utnyttja den på bästa sätt. Vi kommer inte att låta vår generation ruttna bort.” (Se Tariq Ali, [Pakistan. Militärvälde eller folkmakt](#))

Vilken skillnad är det inte mellan detta stridsrop och Awamiförbundets uttalanden eller dem som görs av många vänsterströmningar idag. I det nuvarande läget förvaltar och fördjupar Mahbullahs kamrater den revolutionära situationen. De är fast beslutna att fortsätta kampen fram tills den slutliga segern.

Den revolutionära situationen mognar i Västbengalen..

Vi har länge framhållit att det inte är möjligt att stänga in kampen innanför de östbengaliska ”gränserna”. Situationen i Västbengalen har under de senaste åren varit förrevolutionär och explosionen i Öst har gett kampen i Väst ökad kraft. Det stora problemet har alltid varit den subjektiva faktorn.

CPI(M), Communist Party of India (Marxist), är fortfarande den starkaste kraften inom vänstern. Det har under de senaste åren snöpts i parlamentariska illusioner. Det har deltagit i ”enhetsfronter” med reaktionära kommunala grupperingar. Det har deltagit i den borgerliga valfarsen och har inte uppträtt speciellt annorlunda än en borgerlig regering när det kommit i maktställning. Dess ledare – Jyoti Been – beordrade som inrikesminister polisen att mörda en revolutionär guevaristisk ledare – Zenna Ganguly – med förevändningen, att han var en ”rövare”.

Partiet har samtyckt till brutala förföljelser av och mord på naxalitiska militanter. Att det för närvarande inte befinner sig i maktställning innebär inte att det givit upp den parlamentariska inriktningen. Dess ledande teoretiker – Ranadive – som 1948 uppfattade en revolutionär situation när den inte fanns, tycks nu vara oförmögen att inse den nuvarande revolutionära situationens djup och omfattning. Utan tvekan finns det revolutionära krafter i detta parti som är ytterst missnöjda och som gärna skulle se väpnade aktioner mot borgarstaten. CPI(M):s ledare har rest parollen *Yahya Khan-Indira Gandhi Ek Hai* (Yahya Khan-Indira Gandhi samma kamp). Denna parolls logik är tveklöst att den bengaliska kampen utvidgas till att omfatta Calcuttas arbetare och att bönderna skall förberedas på en väpnad kamp med siktet inställt på ett Förenat Socialistiskt Bengalen, men Jyoti Basu drar sig för att i praktiken ta ett sådant steg. Det är dock uppenbart att den revolutionära rörelsen i Västbengalen kommer att förhålla sig lugn under någon längre tid. Bourgeoisin befinner sig redan idag i total krig. Calcutta bevakas av indiska trupper, som verkar fullständigt oförmögna att upprätthålla den borgerliga ordningen. Det är en stad som sjuder av förbittring och som kan explodera i vilket ögonblick som helst. Calcutta idag påminner mycket om beskrivningarna av 30-talets Kanton eller Shanghai. Det är mycket troligt att spontane massrörelser kommer att uppstå inom en snar framtid. En revolutionär mobilisering i Västbengalen skulle avslöja Gandhi-klickens verkliga natur. Denna skulle ingripa i och försöka krossa en eventuell revolt med samma brutalitet som Yahya Khan visat i Östbengalen. En gemensam indisk-pakistansk aktion mot de bengaliska massorna skulle inte heller vara utesluten! Men detta kommer bara att inträffa om läget på den indiska halvön definitivt glider härskarna ur händerna och den borgerliga statsmakten hotas på hela subkontinenten. Varje grupp i Västbengalen har idag till uppgift att förbereda de bengaliska massorna på den väpnade kampen. Det finns åtskilliga tecken på att väpnad kamp är på gång i Västbengalen. Det är knappast nödvändigt att påpeka att en utbredning av kampen till Västbengalen radikalt skulle förändra läget på hela subkontinenten,

Också i Västpakistan är massorna otaliga...

Samtidigt som den östbengaliska motståndskampen utgör nyckelfaktorn idag skulle en allvarlig förtroendekris i Västpakistan vara av utomordentlig betydelse eftersom den skulle försvaga arméns grepp omåttligt. Det har inte funnits några tydliga tecken på en begynnande revolt i Västpakistan, men det har funnits vissa symptom. Mer än 800 studenter har fängslats i Västpakistan; i Peshawar har Afzal Bangash (ledare för det lilla men militanta Kissan Mazdoor Party) arresterats tillsammans med några partikamrater; i Lahore har en tongivande journalist, Malik Abdullah, fängslats för att ha uttryckt sin solidaritet med Bangladesh på ett offentligt möte. Olagliga flygblad har spritts i vilka arbetarna informerats om vad som händer i öst. Allt detta tillsammans med ett försämrat ekonomiskt läge skulle kunna frammana ett socialt uppror i Västpakistan förr än många tror. En järnvägsstrejk, t.ex., skulle allvarligt försvåra arméns operationer i Bangladesh. Man bör hålla i minnet att Västpakistanens arbetarklass har mognat avsevärt politiskt sedan 1968-69 och att den enda bristen är avsaknaden av ett effektivt ledarskap. Bhuttos Folkparti (People's Party) är splittrat uppifrån och ned och medan dess ledare och hans anhang kommer väl överens med militärregimen sitter många av dess militanter i fängelse för att ha opponerat mot diktaturen. Situationen är som helhet synnerligen instabil och det sägs att ån del element inom armén är för ett begränsat krig med Indien i syfte att på så sätt kunna dränka landet i chauvinism. I dagens läge är det tveksamt om ens detta gamla beprövade knep skulle vara effektivt.

Framtiden...

Hur länge än kampen varar i Östbengalen så kan vi vara övertygade om ett: att en ny väg har banats och att subkontinenten aldrig mer kommer att bli som förut.

Den enades av den brittiska imperialismen och delades därpå av den inhemska reaktionen med stöd av denna imperialismen. Idag kan vi förutsäga att den till en början kommer att sönderslitas av den revolutionära socialismen, men att den därefter åter enas, men nu under den röda fanan.

Så kommer den indiska revolutionens dialektiska process att te sig...

Programförslag för Nationella Befrielsefronten (NLF) i Bangladesh

[Översatt från *Red Mole* nr. 13, 15.7 -71.]

I enlighet med den historiska maning och den vägledning som nyligen utfärdats av Maulana Bhasani – det förtryckta folkets – om att under full enighet föra befrielsekampen vidare, samlades representanter för Nationella Avami-partiet (National Awami Party, under ledning av Maulana Bhasani, den Östbengaliska Samordningskommittén för Kommunistiska Revolutionärer (Communist Revolutionaries East Bengal Coordination Committee), det Östbengaliska Kommunistpartiet (under Deben Sikdars ledning), Shramik Hrishak Karmee Sangha, Bangladesh kommunistiska parti (Hatier), Purba Bangla krishak Samity, Purba Bangla Shramik förbundet, Bangladesh Shramik förbundet (Östpakistanska Shramik Förbundet), Östbengaliska Revolutionära studentförbundet (East Bengal Revolutionary Students Union) och andra politiska- och massorganisationer till en konferens och bildade Samordningskommittén för den Nationella Befrielsekampen i Bangladesh. Efter att enhälligt ha antagit följande deklaration framlägger de den för folket i Bangladesh.

Upprop för bildande av en Nationell Befrielsefront

Vi anser, utgående från den nuvarande situationen i Bangladesh under fullt enighet måste vandra kampens väg. Det är en helig plikt för varje politiskt parti och politisk grupp, massorganisation, klassorganisation och enskild medborgare att fast förenade delta i befrielsekampen, att göra det under stark sammanhållning och nära samförstånd, och under löftet att befria fosterlandet från förtrycket. Ty detta är hela nationens kamp, hela folkets. Det är en omöjlighet att nå seger i kampen mot de härjande väpnade styrkorna – som är välutrustade med moderna vapen – utan deltagande av hela folket. Det är utifrån en grundläggande medvetenhet om detta som Maulana Bhasani, det förtryckta folkets ledare, utfärdade sitt upprop och sin vägledning: i enlighet därmed sammanstrålade representanter för åtskilliga politiska partier, grupper, individer, mass- och klassorganisationer den 1 juni 1971 för att bilda *Samordningskommittén för den Nationella Befrielsekampen i Bangladesh*. Denna kommittés omedelbara uppgift är att leda befrielsekampen till framgång på basis av ett klart formulerat program och klara handlingslinjer och att därvid hålla nära kontakt och till fullo samordna sin verksamhet med Bangladesh-regeringen och alla krafter som deltar i befrielsekampen. Vi tror att en väl sammanhållen och enad nationell befrielsefront bildad genom samverkan mellan alla partier, uppfattningar och individer är nödvändig för att den nationella befrielsekampen i Bangladesh skall segra. Av detta skäl väddar vi – i Samordningskommitténs namn – till alla frihetsälskande politiska partier, inklusive Awamiförbundet, till alla grupper, massorganisationer, klassbaserade organisationer och enskilda patrioter att bilda en sådan Nationell Befrielsefront.

Målsättning och perspektiv

Denna Samordningskommittés målsättning och perspektiv är att befria Bangladesh från de härjande bovorna och att på dess mark upprätta och skapa ett fritt, lyckligt, ärbart och demokratiskt socialt system – antiimperialistiskt, antifeodalt och antimonopolkapitalistiskt – ett system där bonden blir verkligt fri från århundraden av förtryck och exploatering från godsägare och ockrare, där han får rätt till jord; där arbetaren garanteras en människovärdig tillvaro tillsammans med hustru, söner, döttrar och andra familjemedlemmar; där arbetslöshetens förbannelse inte kommer att existera; där studenten kommer att ha rätt till allmän demokratisk och vetenskaplig undervisning; där det för den intellektuelle kommer att finnas de rikaste möjligheter att utveckla sin skapande förmåga; där varje medborgare har totalfrihet i politiska, kulturella och religiösa frågor.

I detta samhälle kommer kvinnans frihet och värdighet att säkerställas. Under detta samhällssystem, som litar till moderna metoder inom jordbruket och som förmår utveckla industrin, byggs en oberoende ekonomi och rikt land. Kort sagt, för hela folket kommer det att finnas en garanterad ministandard i fråga om mat, kläder, bostad, utbildning, medicinsk hjälp och annat som tillhör livets nödtröskel. Detta land kommer att bli ett fritt Bengalen, Bangla Desh, för arbetarna, bönderna, de arbetande massorna för medelklasserna och för de patriotiska delarna av bourgeoisie – ett Folkets Bengalen.

Omedelbara uppgifter

De omedelbara uppgifterna för Samordningskommittén – i ljuset av de mål som tidigare nämndes – blir att göra motstånd mot och utplåna de pakistanska angriparsstyrkorna. Denna vår uppgift är stor och mödosam. Eftersom de härjande styrkorna är militärt starka och eftersom folket inte är beväpnat är Samordningskommittén övertygad att vi bara kan nå framgångar genom en utdragen process av gerillakrigstaktik – där vår egen styrka befästs medan fienden gradvis försvagas. Men Samordningskommittén är säker på att folket kommer att segra i detta krig eftersom de härjande styrkorna är främmande, barbariska och numerärt obetydliga i jämförelse med de 75 miljonerna människor i Bangladesh. Samordningskommittén anser vidare att segern i ett krig är avhängigt förmågan att maximalt utnyttja styrkan och tillgångarna hos hela folket. Också denna befrielsekamp kommer att föras på grundval av folkets egen kraft och inte genom förlitan på någon utländsk makt. Vi kommer att tillgripa gerillakrig med perspektivet att ur folkmassorna organisera en folkarmé. Bönderna, som utgör majoriteten av folket kommer att utgöra folkarméns huvudstyrka. Den vidsträckta landsbygden i Bangladesh kommer att utgöra operationsbas för det väphade gerillakriget. Det kommer att föras i nära kontakt och samordning med Mukti Foj (befrielsestyrkorna) i Bangladesh.

Av dessa skäl formulerar Samordningskommittén följande uppgifter att genomföras av folket under befrielsekampens nuvarande skede.

1. I varje by i Bangladesh skall ett Folkbefrielseråd skapas, under medverkan av alla partier och med representativt deltagande från de olika befolkningsskikten, vars uppgift det är att ta hand om politiska, sociala, administrativa och alla andra ansvarsfunktioner på bynivå, att organisera och leda Byförsvarsstyrkor och att handha rättsskipningen genom folkdomstolar.
2. All betalning av skatter och all återbetalning av lån och räntor till Militäradministrationen i Pakistan stoppas fullständigt.
3. Spannmål som hamstrats utöver det verkliga behovet i avsikt att inbringa ägaren extra

vinster skall konfiskeras av Folkbefrielserådet i byn i fråga för försäljning till de fattiga.

4. Byarnas Folkbefrielseråd skall göra fullständigt slut på det förtryck som byarnas fattiga utsätts för genom ockersystemet.

5. (a) Byarnas Folkbefrielseråd kommer att låta strängt bestraffa dem som samarbetar med, hjälper eller på något sätt verkar som ombud för den härskande klicken i Pakistan, kommer att konfiskera all deras egendom för fördelning bland de fattiga och jordlösa bönderna.

(b) I ömsesidigt samförstånd med de godsägare (jotedars) som stöder Befrielsekampen kommer åtgärder att vidtas för att lätta godsägarnas tidigare exploatering av de fattiga och jordlösa bönderna och lastarbetarna.

6. Byarnas Folkbefrielseråd kommer att förvalta all egendom åt de medborgare som tvingats lämna landet.

7. En oberoende ekonomi byggd på självtillit, måste byggas upp på landsbygden genom lämpliga arrangemang i fråga om distribution, försäljning och köp, ökad produktion och utveckling av småindustrierna på grundval av "ömsesidig" hjälp och ömsesidigt samarbete.

8. Utbildningen och kulturen kommer att genomsyras av en inhemsk anda, vilket innebär ett utestängande av de nuvarande utbildningsmetoderna och fördärvligt kulturellt inflytande.

9. (a) Små gerillaförband skall organiseras i byarna, bestående av bönder, arbetare, studenter och andra militanta ungdomar, i avsikt att undanröja isolerade fiendestyrkor och för att utöka vapenarsenalen med vapen som erövrats från fienden när så omständigheterna tillåter.

(b) Alla kommunikations- och försörjningslinjer skall klippas av och förstöras för att på så sätt försvåra för plundringsstyrkorna att röra sig fritt, försäkra sig om leveranser av vapen och ammunition samt samla och fördela förråd och proviant och för att omöjliggöra för dem att ostört fortsätta att administrera och exploatera.

(c) För att kunna vinna folkets förtroende och kärlek måste gerillastyrkorna respektera folket, hjälpa och skydda det.

(d) Samtidigt som gerillaförbanden genomför sina militära åtaganden, måste de bedriva politiska propagandakampanjer bland folket till stöd för den nationella befrielsekampen.

(e) De människor som frivilligt understödjer eller samarbetar med den pakistanska, regeringen och de pakistanska styrkorna eller deras ombud i en eller annan form – på det ekonomiska, politiska eller militära området – kommer att behandlas som fiender till nationen, och efter noggrann undersökning kommer de antingen att undanröjas eller på annat sätt bestraffas efter kollektivt beslut.

10. Kraftfulla metoder kommer att vidtas mot de som genomför öppna eller hemliga kampanjer i avsikt att undergräva folkets stridsmoral.

11. Stränga åtgärder kommer att användas av Folkbefrielseråden för att bestraffa dem som bedriver röveri eller begår förbrytelser och annan antisocial verksamhet under utnyttjande av folkets svåra belägenhet.

12. Hård bestraffning kommer att tilldelas dem som inlåter sig gå samordnade aktioner, provokationer och propaganda i avsikt att söndra och splittra befrielsekampen.

13. I städer och urbana områden används en gerillataktik med snabba framstötter och reträtter

för att splittra upp motståndaren och för att hålla honom ständigt sysselsatt med att försöka komma tillrätta med olika former av störningsaktioner.

14. Alla delar av folket skall se till att bryta de militära härskarnas förbindelser med administrativa och andra system.

15. Samordningskommittén manar arbetarklassen i Bangladesh att vara trogen sin kamptradition och även framledes bevara den del av ekonomin som kontrolleras av den militära klicken, i sitt nuvarande dödläge.

Vår deklARATION

I detta läge, i detta kritiska ögonblick på liv och död, tillkännager *Samordningskommittén för den Nationella Befrielsekampen i Bangladesh* följande deklARATION för folket i Bangladesh och för alla frihetsälskande folk i världen, fast övertygade om dess riktighet och besjälade av en uppriktig vilja att göra vår plikt för vårt älskade fosterland och för folket:

Samordningskommittén förklarar sig fast besluten att skapa en ”Oberoende Självständig Folk-republik Bangladesh” i avsikt att motstå och besegra den planlagda kampanj som bedrivs av den pakistanska militärjuntans fascistiska marodörer, dessa lakejer åt imperialismen, feodalismen och monopol – och storkapitalet – för att fullständigt tillintetgöra det bengaliska folket genom. Folkmord, plundringar, mordbränder, våldtäkter och genom att tvinga folket i massor bort från Bangladesh.

Samordningskommittén avger det högtidliga löftet att under stark enighet föra den väpnade nationella befrielse, som nu förs i Bangladesh, till seger och förklarar sin nära samhörighet med alla de oändligt modiga och offervilliga kämpar som deltar i den och sänder dem sina varmaste revolutionära hälsningar.

Samordningskommittén lovar att besegra alla inre och yttre sammansvärjningar som genomförs i avsikt att kompromissa med fienden och förklarar entydigt att kampen inte kommer att upphöra förrän de invaderande styrkorna sopats bort från Bangladeshs jord. Folket i Bangladesh har gjutit och gjuter sitt blod för varje centimeter av jorden och för en verklig nationell frihet och det kommer att fortsätta därmed även i framtiden.

Samordningskommittén betygar sin djupa vördnad för dem som gjorts till martyrer för Bangladeshs sak och uttrycker sin medkänsla med dem som förödmjukats, torterats och förlorat sina nära anförvanter och tillhörigheter under den Nationella befrielsekampen i Bangladesh.

Samordningskommittén deklarerar sin fasta beslutsamhet att fortsätta kampen så att de människor som tvingats lämna landet efter utsägliga lidanden kan återvända till det och återhämta sig i en atmosfär av frihet och oberoende.

Samordningskommittén sänder sina varma revolutionära hälsningar till arbetarna, bönderna och studenterna, till ungdomen i Bangladesh, till medlemmarna i det bengaliska regementet, E.P.R. (East Pakistan Riflemen, Östpakistanska fältjägarna) och polisen, till Ansars, Mujahids och alla de frivilliga som – i en anda av patriotism – deltagit i den nationella befrielsekampen.

Samordningskommittén uttrycker sin djupt kända tacksamhet till det indiska folket, speciellt till folken i Västbengalen, Tripura, Assam och Meghalaya, för deras hjälp till och samverkan med den nationella befrielsekampen och de evakuerade hemlösa från Bangladesh.

Samordningskommittén manar Sindhi-, Baluchi-, Pathan- och Punjabifolken, speciellt

arbetarna bönderna och de arbetande massorna, att skapa en stark massrörelse mot den fascistiska pakistanska militärjuntans folkmord i Bangladesh och till stöd för befrielsekampen.

Samordningskommittén vädjar till alla frihetsälskande folk i världen, att ge en omfattande hjälp åt den nationella befrielsekampen i Bangladesh. Vi besitter ousinliga mänskliga resurser: allt vi behöver är vapen, pengar, livsmedel, medicinska förråd och moraliskt stöd.

Samordningskommittén förklarar sin fasta beslutsamhet att med förenade krafter föra den nationella befrielsekampen till slutlig seger genom att hålla kontakt med och samordna sitt arbete med Bangladeshs regering och alla de krafter som är indragna i den Nationella befrielsekampen.

Samordningskommittén sänder sin stridssignal till alla politiska partier, inklusive Awami-förbundet, till klass- och massorganisationer och till alla patrioter i Bangladesh – oberoende av religion, trosuppfattning, språk och samhällelig organisering – att under fast förening bekämpa och sopa undan den härskande klickens från Bangladesh jord i ett folkkrig och genom att bilda en "NATIONELL BEFRIELSEFRONT". Kommittén är fast övertygad om att den Nationella Befrielsekampen som en hela folkets kamp endast kan nå en slutlig och avgörande seger om den leds av en väl befäst och tätt sammansluten Nationell Befrielsefront, förmögen att motsvara hela folkets hopp och förväntningar.

Bangladeshs kämpande folk!

Ett dödsföraktande krig, ett befrielsekrig, pågår i hela Bangladesh. Vi är alla indragna i detta krig för att befria fosterlandet från dess gisslan, för att undanröja den skymf som tillfogats det förödmjukade folket. Det finns ingen återvändo, inget eldupphör, förrän Bangladesh är fritt. Kom, låt oss beväpnade störta oss över de banditer som dödat våra fäder och mödrar, bröder och systrar, våra söner och döttrar, som har besudlat våra mödrars och systrars renhet; låt oss kasta oss över fienden med brinnande hämndbegär och glödande hat och utplåna dem för att på så sätt hämnas vårt utgjutna blod. Vårt krig är rättfärdigt, vår seger oundviklig. De härjande pakistanska truppers nederlag är ofrånkomligt. Oavhängighetens dag kommer förr eller senare att gry över Bangladesh.

LÄNGE LEVE DEN OBEROENDE OCH SJÄLVSTÄNDIGA FOLKREPUBLICEN
BANGLADESH! LÄNGE LEVE FOLKETS VÄPNADE REVOLUTIONÄRA KAMP!

Samordningskommittén för den Nationella Befrielsekampen. 1 juni 1971.

Den revolutionära kampen i Västbengalen

Intervju med en västbengalisk trotskist. [publicerad första gången i *Red Mole*, 16.2 1971]

Fråga: Vilken är Västbengalens politiska betydelse i relation till det övriga Indien?

Svar: Västbengalens politiska betydelse är mycket stor, men för att förstå detta bör man känna till provinsens politiska och historiska bakgrund samt dess tradition. Under den brittiska imperialismens styre över vårt land var det i Bengalen som terroriströrelsen och den revolutionära rörelsen föddes. Om man gjorde en ordentlig undersökning, så tror jag att man skulle finna att en familj av tolv kan stoltsera med att ha haft en hjälte som dog för den nationella befrielsen sak. De kämpade modigt mot den brittiska imperialismen, och jord Bengalen till spjutspetsen i den antiimperialistiska kampen. På grund av detta var Bengalen den del av Indien som imperialisterna fruktade mest och därför institutionaliserade de rasdiskriminering mot bengaler. De lät oss inte tjänstgöra i den brittiska armén, vilket de

naturligtvis gjorde klokt i.

Om bengalerna hade varit beväpnade, hade kanske ett revolutionärt ledarskap kunnat utvecklas.

I går kämpade de mot britterna, idag leder de kampen mot kapitalismen självt. Det vill säga, mot indiska kongresspartiet och dess allierade. Det var i Västbengalen som massornas missnöje och revolutionära gled kanaliserades i en folkfront av så kallade vänsterpartier. Idag håller en stor massrörelse på att utvecklas mot dessa partiers förräderi och enligt min mening kommer Västbengalen att bli den plats, från vilken den revolutionära gnistan eller snarare den socialistiska revolutionens flamma kommer att sätta hela Indien i brand och på så sätt förändra landets sociala struktur,

Fråga: Vilken är den nuvarande situationen i Västbengalen med andra ord böndernas läge, arbetarrörelsens utveckling etc.

Svar: Den Västbengaliska kapitalismen befinner sig i en knap kris och det finns en allmän stämning som faktiskt har trängt in i alla delar av folket och som visar att det helt enkelt inte går med på att förtryckas längre. Från en revolutionär utgångspunkt kan läget inte vara lämpligare. Detta är kapitalistklassen medveten om och den har börjat flytta sina industrier till "säkrare" delar av Indien. Detta tillbakadragande av kapital symboliserar den förrevolutionära situation som råder idag i Bengalen. Den ledande indiske industrimagnaten Birla, uttalade nyligen att han föredrog Bombay framför Calcutta därför att det senare var ett "helvete" för honom. Han har givetvis helt rätt.

Den politiska medvetenheten hos arbetarklassen är mycket hög. Den kämpar idag på gatorna för *alla* frågor, inte bara för sina ekonomiska krav. I december förra året gick arbetarna vid jutespinnerierna i strejk och arbetsköparna lock-outade dem. Detta ledde till solidaritetsaktioner från alla övriga arbetare och fattiga bönder. Generalstrejk föreslogs till försvar för jutearbetarna. Centralregering kapitulerade innan strejken hade satts igång. Naturligtvis står arbetarklassen inför vissa problem. Arbetslöshet tilltar ständigt och för närvarande ligger genomsnittssiffran på 65 både i städerna och på landsbygden. Ett andra problem är fackföreningsbyråkraterna som till stor del är betalda av kapitalisterna. Dessa parasiter har i vissa områden skapat en atmosfär av rädsla och de förföljer ständigt socialistiska och, radikala arbetare. De uppträder öppet som den indiska kapitalismens trojansk häst. Trots den ökande fattigdomen och den ständiga rädslan för arbetslöshet, vägrar arbetarna att låta sig avskräckas utan slåss i främsta stridslinjen,

Som ni kanske vet så är 70% av Indiens befolkning sysselsatt inom jordbruket. I Västbengalen är siffran något lägre, mellan 60 och 62% av befolkningen lever på jordbruk. På grund av hungersnöden och torkan på landsbygden, så utgör majoriteten av bönderna vad, man endast kan beskriva som ett lantligt proletariat. Denna klass äger inget annat än sina halm- och lerhyddor och sina husgeråd. Dessa människor är idag redo att kämpa och det ända tills dess att de nuvarande förhållandena förändrats. De kommer att kämpa tills de sociala strukturerna ändrats. Det är lätt att förstå att kravet på erövring av jord idag är mycket populärt. Kravet har på vissa ställen varit så starkt, att Naxalit-rörelsen vunnit starkt stöd och tvingat de båda reformistiska kommunistpartierna att genomföra en skenmanöver för folket med sina kortlivade "jordockupationer". De misslyckades och ingen gick på det, inte ens högerpressen.

Enligt lagen existerar inga jordägare. Men detta är naturligtvis rena farsen eftersom det är den oskrivna lagen som gäller i Indien. På papperet kan en godsägare bara äga 25 acres, men i praktiken kan han äga jord under ett flertal fiktiva namn. Dessa typ av godsägare liknar i sitt

tänkesätt mer en överklasskulak än den forna feodala godsägaren (i Bengalen). Vad det gäller klasstrukturen på den Bengaliska landsbygden, så har vi kulak-godsägarna i toppen, och därefter mellanbönderna, men även dessa är i avtagande på grund av fattigdomen, arbetslösheten och svälten. Så gott som varje år ger oss omväxlande svält eller torka. Från april till oktober har lantbruksarbetarna så gott som ingenting att äta. De får bara ett mål mat per dygn en måltid som skulle förvåna även den mest hängivne revolutionär i ett utvecklat kapitalistiskt land. Den består av ris, salt och, om man har tur, också lite kokta grönsaker. Det är mycket få som äter fisk eller kött. Lantarbetarna befinner sig på stegens nedersta pinne. De utgör en stor och växande majoritet och representerar en ytterst stark revolutionär kraft på den Bengaliska landsbygden. I den framtida kampen kommer de att utgöra en avgörande del. Det är därför våra kamrater arbetar på landsbygden och leder striden där.

Fråga: Kan du berätta något om dessa ”vänsterpartier” som tror på valallianserna. Vilket konkreta resultat har deras kapitulation haft på medvetenheten hos de bengaliska massorna?

Svar: ”Vänsterpartierna” var utan tvekan mycket populära på grund av den propaganda och agitation de förde; som var, tveklöst, mycket effektiv. Men 1967 utgör vattendelaren för det var då dessa partier totalt avslöjade sig. När dessa partier som tidigare hade kämpat för en del av folkets krav, kom till makten 1967, så överskuggade deras maktbegär och vilja att behålla styret allt annat. De gick över till öppet samarbete med kapitalistklassen. Under de år som de innehade makten uppförde de sig som vilken borgerlig regim som helst. Folket kunde självt se att inget hade ändrats. Korruption, höga matpriser, arbetslöshet, sjukdomar, allt förblev som förut och under sådana förhållanden kan inte ens den mest våldsamma revolutionära retorik dölja att förhållandena för folket är oförändrade. Trots allt deras vidlyftiga snack, så lyckades de inte arrestera en enda svartabörshaj eller spekulant. När de återkom till makten 1969, så hade de ytterligare en chans att mobilisera massorna till kamp mot den borgerliga staten och avslöja den centrala statsmakten. Än en gång misslyckades de. De var inte ens i stånd att se till att den lag som reglerar storleken på den jordyta en person får äga efter levdes. Detta trots att de mycket väl visste att många godsägare struntar i denna lag som stiftas av en kapitalistisk regering. Det minsta ”enhetsfrontsregeringen” kunde ha gjort vore ändå att verkställa denna lag.

Fronten innehöll dock två partier som kallar sig kommunistiska. De enda aktioner som de förmådde genomföra begränsade sig till en löjlig ockupation av Indira Ghandis och Birlas trädgårdar. Det är möjligt att vissa KP-ledare känner dessa trädgårdars läge väl, eftersom de roar sig där då och då. Dessa försök att föra folket bakom ljuset har misslyckats. Jag anser att dessa partier har upphört att vara vänsterpartier om man lägger in någon rimlig tolkning i ordet. De arbetar band i hand med det regerande Kongresspartiet, med andra partier som Muslim League (muslimförbundet) och på vissa platser även med fascistiska partier såsom Jan Sangh. Dessa partier har blivit en del av den bestående ordningen.

Idag finns det endast två revolutionära strömningar i Västbengalen, maoister och trotskister. Dessa två är de enda som bekämpar både kapitalism och skenoppositionen från ”vänsterpartierna”. Maoisterna är naturligtvis mer kända än vi på grund av den kinesiska revolutionens stora betydelse, men man bör inte låta skenet bedra sig, för i vissa delar av Bengalen är vi mycket starkare. Man kan fråga vem som helst i den förtryckande statsapparaten i Bankardistriktet om trotskisterna från Fjärde Internationalen. Han kan ge svar. Han känner till oss ty han och hans vänner har försökt besegra oss men misslyckats. Våra kamrater fortsätter att ockupera jord.

Fråga: Vilken inställning har den trotskistiska rörelsen i Indien till de allmänna valen?

Svar: Du vet förmodligen att Indiens konstitution är den längsta i världen. Den omfattar 395 artiklar och oräkneliga klausuler och tillägg etc. Men denna konstitution är lika väl som varje annan kapitalistisk konstitution oförmögen att lösa de problem som landet nu står inför. Antalet val ökar både på provins- och central nivå. Om man ser det rent praktiskt så är det omöjligt för revolutionärer att delta eftersom det är mycket dyrt att ställa upp i val i Indien, och vi är fattiga och hursomhelst används våra tillgångar till bättre ändamål. Att ställa upp en enda kandidat skulle kosta oss 20 000 rupier (ca 12 000 skr enligt svartabörskursen). Som du förstår kan ingen verkligt revolutionär riktning göra av med en sådan summa enbart för ett val.

Naturligtvis finns det en viktigare och politisk sida av saken. Ett borgerligt val är trots allt en fara. De arbetande massorna i Västbengalen har genomskådat denna fara. Mängder av arbetare och fattiga bönder har idag inga illusioner om valen. De har sett många val. De, och många med dem, speciellt ungdomen, upplever den revolutionära kampens väg som den enda framkomliga. Denna atmosfär har förstärkts av de två revolutionära rörelser som arbetar i området, nämligen maoisterna och trotskisterna. Och nu har vårt parti) Socialist Workers Party i Bengalen, beslutat både ur taktisk och strategisk synvinkel att inte delta i några val. Detta innebär inta att vi som Naxaliterna sprider bojkottuppsamlingar vid, varje tillfälle utan tanke på massornas medvetenhetsnivå. Vi har också beslutat att använda oss av valkampanjen till att gå ut till massorna och förklara vad valen innebär och varför vi inte deltar.

Fråga: Vilken roll spelar Naxaliterna eller rättare sagt KP(ml) och vad tror du om deras utveckling? Har de någon framtid?

Svar: Naxaliterna eller maoisterna skulle faktiskt kunna vara ett av de största partierna i Indien, men på grund av sin äventyrspolitik, sin obeslutsamhet och de inbördes strider som äger rum i deras ledande organ har de inte lyckats bygga ett all-indiskt parti. De är redan uppdelade i olika fraktioner och grupper som alla hävdar sin rätt till arvet. Det finns omkring 30 smågrupper och 13 olika tidningar enbart i Västbengalen. Allihop säger i stort sett samma saker. Samma strategi, samma Mao Tsetung, samma idéer. De har splittrats på frågan om vilka som utgör det verkliga ledarskapet. Det största partiet är förstås KP(ml).

Deras strategi var att gå ut på landsbygden för att starta en agrar revolution där och detta försökte man också göra, men utan att bygga på klasskampen i det aktuella området och utan att basera sig på massorna där. De byggde istället på individuell terror, genom att döda enskilda godsägare, enskilda jotedars, i Bengalen. De misslyckades därför att de inte förstod den roll som massorna spelar i varje betydelsefull kamp, och detta trots deras ständiga tal om att "tjäna folket". Men sin inriktning på den individuella terrorn drog de på sig statens hela styrka och led svåra förluster.

Många tappra och hjältemodiga kämpar dödades. Förtrycket har haft en demoraliserande effekt på deras kadrer och har orsakat viss splittring. Jag tror inte att deras framtid är särskilt ljus.

För inte så länge sedan ändrade de sin strategi. De lämnade jordbrukssektorn, men tyvärr utan någon Röd Armé och koncentrerar sig på den industriella sektorn. Även här har de en teori om individuell terror som de proklamerar helt öppet. Än har de inte lyckats döda någon framträdande eller ledande industrimagnat. De har endast avrättat några medelstora affärsmän. Som alla andra borde de veta att egendomslagarna innebär att en död mans egendom går till hans anhöriga eller till regeringen. Denna egendom kommer aldrig folket till godo.

En annan punkt på vilken vi är oense med dem är deras sätt att föra vidare "kultur-

revolutionen” i Indien. De har börjat attackera gymnasier, skolor och universitet. De har plundrat och bränt ner många bibliotek som innehöll ytterligt värdefulla böcker och manuskript, värdefulla för varje marxistisk historiker. De har även försökt bränna ner hela universitetsbiblioteket i Calcutta som innehåller många böcker som inte finns att få tag på någon annanstans. Det idiotiska resonemanget bakom detta går ut på att Maos skrifter är tillräckliga för alla. Något annat behöver inte studeras. Denna attityd har naturligtvis inget gemensamt med marxism, utan är i själva verket en kvarleva från en annan ideologi. De har även förstört forskningslaboratorier med värdefulla utrustning och de har vid vissa tillfällen även haft planer på att döda lärare. Om någon tror att jag överdriver, så borde han läsa Naxaliternas affischer där de öppet erkänner detta. Tvärtom så har jag tonat ned några av deras mer ”heroiska” aktioner. I kulturrevolutionens namn har de begå handlingar som skulle bedröva varje marxist-leninist som läst Marx och Lenin.

Dessa aktioner tjänar inget verkligt syfte. De leder till en sänkning av den revolutionära rörelsens prestige. I ett land med massanalfabetism gör man sig inte populär genom att bränna böcker. De är inne på rena rama självmordskursen och den kan bara leda till fullkomlig upplösning.

Fråga: Kan du berätta något om den trotskistiska rörelsen i Bengalen? Vilket arbete den utför och hur situationen är i de områden som den kontrollerar?

Svar: Trotskister tillhörande Fjärde Internationalen började arbeta i Bengalen så sent som vid årsskiftet 1968-69. Efter att ha studerat situationen och analyserat styrkeförhållandena mellan klasserna, så beslöt vi oss för att koncentrera den blygsamma styrka vi hade till landsbygden. Om vi lyckas med organiserandet i ett område och kontrollerar det, så kommer gnistan från detta område att tjäna som inspiration för resten av landet och visa vägen framåt. Vi valde Bankura-distriktet som är mycket svårt att nå på grund av de dåliga kommunikationerna. Det finns bara en busslinje och efter den måste man gå en halvmil där det inte finns väg. I detta område startade trotskisterna en rörelse.

Till att börja med förde vi ut en enkel agitation och propaganda. Vi blev glatt överraskade över det mottagande vi fick. Senare uppmanade vi till strejk i området. Alla i städerna vet vad en strejk är. Men en strejk bland lantarbetarna i ett land som Indien är något praktiskt taget okänt. Gensvaret från landsbygdens fattiga var häpnadsväckande och kom som en överraskning för oss alla. Strejken var för stor för den lilla trotskistiska styrkan i Bankura. Arbetarna gick inte till arbetet på tio dagar.

Trots umgällandena vägrade de att gå tillbaka. Till slut accepterades deras huvudkrav. På det sättet blev vår företa strejk en framgång. Seden beslutade vi att om vi stannade vid enbart lönekrav så vore det att hänfälla åt ekonomism, och detta var det sista de fattiga bönderna behövde. Så vi beslutade att gå vidare. Nästa steg var att beslagta jord. Kapitalisterna förklarade detta olagligt, vilket det faktiskt inte var eftersom jorden i visse fall inte tillhörde godsägaren och det var han som var i olaglig besittning av makten. Vi förklarade detta för lantarbetarna och de erövrade jord som en klass, som en massa medveten om sina rättigheter och sin plats i historien.

Vi har ockuperat över 300 acres jord inom tre olika områden, mark som antingen tillhör godsägare eller regeringen. När ockupationerna ägde rum ledde det till en sammanstötning mellan godsägarna och polisen å den ena sidan och våra kamrater och deras anhängare å den andra. Men vi har så måna att myndigheterna var rädda för en konfrontation. I november och december förra året stod vi inför verkliga problem. Det var skördetid och de lokala myndig-

heterna var skrämnda. Så den lokala polisstationen förstärktes. Den fick en speciell radioanläggning och annat understöd. Halvmilitära styrkor skickades till området för att stoppa vår rörelse, en ny typ av rörelse i Indien. Vad var det för en rörelse och vad gjorde den? Den jord vi ockuperat delades inte ut till enskilda bönder. En kommitté, ”Collective Farming Committee” (kollektivjordbruks-kommittén) med en vald ledning på 21 personer – alla lantarbetare – sköter hela området. Kommittén har även en ordförande.

Denna typ av organisation är ny för Bengalen, om inte för hela Indien. De flesta andra grupper och riktningar som erövrade jord gav den till anhängare till bönderna. Vi trotskister vägrade att uppmuntra privat ägande, särskilt på ett ställe som Västbengalen. Jorden ägs av kollektivet och kommittén organiserar kollektivt brukande. Även om den mark som vi har ockuperat inte är stor i förhållande till provinsens storlek, så representerar den en långt större *potential*, och det är denna typ av organisering och dess exempel som skrämmer den härskande klassen.

Vi har haft sammanstötningar med myndigheterna och har inte låtit oss skrämmas. Våra resurser är naturligtvis begränsade jämfört med den borgerliga statsapparaten. Polisen har attackerat byar och slagit kvinnor och barn, torterat bönder osv. De påstod att trotskisterna hade startat ett angrepp på deras läger, men detta var ren lögn. Från början av november till den 24 december 1970 ägde åtta sammanstötningar rum mellan trotskisterna å ena sidan och polisen och de rika bönderna å den andra. Några av våra kamrater sårades, många arresterades och 200 tvingades gå under jorden. Polisen har förklarat en av våra ledande kamrater, Jagdish Jha misstänkt för 50 olika brott, alla av allvarlig natur. Polisen har utlovat en inofficiell belöning på 50 pund till den som fångar Jha levande eller död. Sådant är terrorväldet i Bankura i Västbengalen.

Vi har även startat liknande rörelser i andra distrikt, och det kommer att ge resultat inom en snar framtid. Naturligtvis är vårt mål att ge full spridning åt kampen, men våra resurser är små och Fjärde Internationals innehar ännu inte statsmakten någonstans. Trots detta tror vi att kamraterna i Europa och Nordamerika kan göra avsevärt mer för att hjälpa oss.

Fråga: Vilka är relationerna mellan Naxaliterna och trotskisterna?

Svar: Vi har en viktig sak gemensamt. Precis som vi så är de i opposition mot både kapitalisterna och den roll som de så kallade vänsterpartierna spelar i Indien. Men det finns viktiga skillnader också. Naxaliterna har t.ex. teorin om ”fyra klassblocket” och de försöker sprida Mao-kulten överallt. De tror på individuell terror och underskattar sålunda klasskampens betydelse. Vi tror på en stegring av kampen upp till massterrorism. Men när naxaliterna under kampens gång utsätts för polisens förtryck hjälper vi dem på alla sätt. Ur den synvinkeln är de kamrater i samma kamp. De flesta naxaliter är ärliga och uppriktiga kamrater som är beredda att kämpa för sina ideal.

Fråga: Vilken betydelse har den nationella frågan i Västbengalen, speciellt med tanke på att den har fått så stor betydelse i Östbengalen?

Svar: Ja, den nationella frågan är viktig... men vi kan inte bara begränsa det till detta eftersom vi inte vill ersätta en förtryckare med en annan. Det finns inga verkliga skillnader mellan Väst- och Östbengalen. Vi talar samma språk, har samma kultur osv. Den skillnaden som finns har skapats på konstlad väg. Som ett eget land vore Bengalen ett stort land med en befolkning på över 100 miljoner. Den enda paroll vi kan ställa är följaktligen: ett socialistiskt Bengalen, och på det sättet hoppas vi kunna höja medvetandet i den nationella frågan.

Fråga: Vi känner väl till och förstår den oerhörda roll som den kinesiska revolutionen spelat i

Asien. Tror du då att det är möjligt för oss som står utanför den maoistiska rörelsen, att bygga en stark sektion av Fjärde Internationalen i Indien?

Svar: Säkert. Det råder inget tvivel om den saken. Vad vi saknar och vad både de ortodoxa maoisterna och de moskvatrogna stalinisterna har, är stödet från en statsmakt. I ett efterblivet land, där majoriteten av folket inte kan läsa som i dagens Indien, har en enkel, vitt spridd propaganda i bildform såsom filmer-- otvivelaktigt en oerhörd effekt. Vi har tyvärr ännu inte sådana resurser att vi kan klara detta själva. Våra tidningar m.m. är mycket blygsamma saker jämfört med de pro-kinesiska och pro-sovjetiska rörelsernas. Dessa stater finansierar sina resurser gör det möjligt för rörelserna att ha heltidsanställda, att få tryckpressar och liknande. Detta får emellertid inte göra oss pessimistiska. Vad som alltid är avgörande är politiken, och som Mao säger gäller det att sätta politiken främst. Vi håller med honom. Vi anser att Fjärde Internationalens indiska medlemmar har ett ytterst viktigt vapen i sitt program och sin politik. Och vi ska se till att detta vapen används väl. Det nuvarande politiska vacuumet gör det nödvändigt för trotskisterna att inplantera sig i massorna och lägga grunden till ett revolutionärt parti. Jag tror att vi har börjat göra detta och därför kan jag med tillförsikt säga att Fjärde Internationalen har en strålande framtid i Indien.

Bilaga 1: Bangla Desh. Intervju med Tariq Ali

[Ur *Mullvaden* 7-1971]

M: Hur har Awamiförbundet utvecklats efter interventionen den 25 mars?

TA: Awamiförbundets politiska och sociala bas fanns huvudsakligen inom småborgerliga skikt. Förbundets historia har alltigenom varit reaktionär. En politik som karakteriserats av en stor förmåga till kompromisser. Partiet var helt oförberett på en intervention. Mujibur väntade in i det längsta på ett telefonsamtal med besked om att förhandlingar skulle kunna börja. När masskampen redan hade börjat ville alltså förbundet fortfarande endast förhandlingar. Som ett resultat av detta diskrediterades partiet till en viss del hos massorna.

Awamiförbundets mentalitet förstås kanske bäst genom följande. Alla ledare för de olika vänstergrupperna (utom det moskvaorienterade kommunistpartiet) stannade kvar i landet och tog upp kampen. Alla ledare i Awamiförbundet lämnade landet och vände sig till den indiska bourgeoisin och bad om hjälp.

I dag finns det tendenser till splittring mellan Awamiförbundets militära del som hela tiden ökar sin medvetenhet genom kampen, och den politiska delen, Bangladeshs provisoriska regering som befinner sig i Calcutta. Den politiska ledningen söker stöd främst hos de olika imperialistiska staterna, hos FN, hos den indiska bourgeoisin. Först i andra hand är de intresserade av kampen inne i Bangladesh. Om vänstern i Östbengalen får inledande framgångar i sin kamp så har den stora möjligheter att rycka loss delar av Mukti Fojj (Awamiförbundets militära del).

Enligt uppgift så förhandlar Yahya Khan med Mujibur Rahman i dag. De förhandlingarna syftar till en uppgörelse. Detta eftersom Yahya Khan och de imperialistiska staterna i dag syftar till att söka bevara status quo. Om Awamiförbundet fräntas sitt ledarskap så vet de att det inte kommer att gå att stoppa motståndskampen. Men om en uppgörelse kommer till stånd, så är det bara en tidsfråga innan ett nytt inbördeskrig bryter ut: ett, två eller tre år! Awamiförbundet är politiskt och ideologiskt dominerat av bourgeoisin. De kan aldrig leda en kamp som syftar till en reell nationell självständighet.

M: Vilken är den politiska och militära utvecklingen för befrielseörelsen?

TA: Mukti Fojj är den största befrielseörelsen. Några delar av denna rörelse kämpar fristående från den indiska armén. Men större delen av den är materiellt beroende av den indiska bourgeoisin. Detta innebär att de kommer att möta samma öde som Al Fatah, om den indiska bourgeoisin upphör med sitt stöd. När Hussein upphörde med att ge Al Fatah materiell hjälp och i stället vände vapen mot dem blev det slutet för Al Fatah. I det avseendet kan Mukti Fojj jämföras med Awamiförbundet.

Men det finns andra revolutionära strömningar inom befrielseörelsen som växer sig allt starkare. Alla dessa har ett maoistiskt förflutet, en maoistisk bakgrund. Alla maoistiska grupper i Östbengalen har i dag också tagit upp kampen mot Yahya Khan. Detta alltså trots Kinas stöd till Yahya Khan. De avvisar detta stöd antingen som borgerlig propaganda, eller så säger de att vad Kina gör det angår oss inte, vi stödjer dem fortfarande och fortsätter vår revolution ensamma. De sluter sina ögon för verkligheten. Men de fortsätter kampen. Därför kommer de också att förstå Kinas roll. En roll som varit betydande och som gör att de delar av Awamiförbundet som splittras loss, inte kommer att gå till denna del av befrielseörelsen förrän de förändrat sin syn på Kina. Kinesiska tanks har mosat sönder arbetarförorter i Dacca,

kinesiska bomber har fällts mot gerillafästen på landsbygden.

Den organisation som mest konsekvent tagit upp kampen är East-Bengal Communist Party. Idag är detta parti splittrat i en maoistisk del samt en centristisk strömning där en del intagit positioner som står nära Fjärde Internationalens. Partiet har huvudsakligen två fästen, dels i Chittagong där arbetet leds av kamratbaser (från den centristiska delen), dels i Bapna där kampen leds av den maoistiska flygeln. Redan från början beväpnade partiet sina kadrer, vilket har gjort att de fysiska förlusterna varit mycket små. Deras inflytelse är idag fortfarande regional. Men de har gått ut med en appell som syftar till bildandet av en Nationell Befrielsefront. Appellen innehåller ett programförslag som mycket konkret talar om nödvändigheten av att upprätta byrå i de befriade områdena, osv. Det innehåller i och för sig den maoistiska teorin om ett block mellan klasserna. Något som inte relaterar till den objektiva situationen eftersom det inte finns någon stark feodalklass eller någon utvecklad inhemsk bourgeoisie.... Idag är bildandet av en Nationell Befrielsefront den viktigaste uppgiften för befrielseörelsen. Som grund för en sådan måste finnas ett program som svarar mot de objektiva behoven. Vilket innebär att de måste bryta med maoismen både teoretiskt och offentligt. Situationen är alltså osäker och inte helt optimistisk. Men kan gerillarörelsen överleva 6-10 månader, så har de en möjlighet att i allt högre grad börja rekrytera från bönderna, detta framförallt om de som FNL i Syd-Vietnam börjar att förändra landets sociala struktur.

M: Kan du mera ingående beskriva den indiska regeringens attityd till kampen i Öst-Bengalen?

TA: Deras attityd liknar den som den arabiska småbourgeoisin intagit till kampen i Palestina. De ger framförallt ett demagogiskt stöd samt endast en mindre materiell hjälp. Denna tvekan pekar på det motsägelsefulla i deras inställning. För samtidigt som de säger sig stöda ett fritt Öst-Bengalen, så är de livrädda för att samma krav skall ställas i Väst-Bengalen. Det är den indiska bourgeoisins mardröm att helt plötsligt stå inför en kamp som gäller ett fritt och enat Bengalen. Kampen skulle redan nu ha utsträckts till Väst-Bengalen om inte CPI(M) endast agerat för parlamentaristiska positioner. De 5-6 sista åren har karakteriserats av en för-revolutionär situation. Det är endast avsaknaden av ett revolutionärt subjekt som hindrat kampen från att gå längre. Detta är orsaken till att Gandhi helst skulle vilja uppnå en politisk lösning så fort som möjligt. De kan intervensera och återinsätta Mujibur Rahman, men detta motsätter sig Sovjet och USA. Men möjligheten kvarstår.

Om kampen utsträcks till Väst-Bengalen så kommer detta ironiskt nog att innebära att Indiras och Yahya Khans arméer förenas för att bekämpa hela det bengalesiska folket. I Ceylon har detta redan skett. Där de bägge två hjälpte till att fysiskt eliminera ett revolutionärt uppror. Ceylon visar Indien på sin egen framtid!

M: Hur stora är riskerna för ett regelrätt krig mellan Indien och Pakistan.

TA: Om Indien tror att de kan vinna ett krig med endast en mindre hjälp från USA så kommer de att gå in i ett sådant krig Pakistan kommer däremot inte att göra det. För om de gör detta kommer de att krossas militärt. Och slår Indien sönder den pakistanska bourgeoisin så innebär det slutet för staten Pakistan. Pakistan skulle disintegreras mycket snabbt. Kina kommer inte heller att stödja Pakistan vid ett krig. Det mesta är beroende av den amerikanska militärstrategin. Ett begränsat krig är möjligt utan amerikansk hjälp. Men uteblir denna är den indiska ammunitionen slut efter tre veckor. Ett totalt krig vore också vansinne för den indiska bourgeoisin. Kriget skulle förvärpa de egna kriserna. Det skulle inte ens kunna cementa samman folket med chauvinism. Om ett krig utbryter så måste alla revolutionärer på hela

subkontinenten inta en defaitistisk hållning. Det måste betraktas som ett krig mellan två rivaliserande bourgeoisier. Och i stället förvandlas till ett inbördeskrig där vapnen vänds just mot bourgeoisin!

M: Hur har den Kinesiska byråkratin agerat?

TA: Under den senaste perioden har ledningen i det Kinesiska Kommunistpartiet förrått två verkliga massrörelser, Bengalen och Ceylon. Det är en tragedi för den asiatiska revolutionen därför att det kan leda till en demoralisering av de militanta maoistiska kadreerna.

Det är för tidigt att uttala sig om Kinas framtida agerande. Men mycket antyder en asiatisk Jalta-överenskommelse. Om USA drar sig tillbaka från Vietnam skulle Kina garantera att de skulle försöka dämpa revolutionens spridning i Asien. Men styrkeförhållandena i dag är annorlunda än vad det gäller den ursprungliga Jalta-överenskommelsen. Främst tack vare att den indokinesiska revolutionen utvecklas på ett extremt hälsosamt sätt. Vietnam har i dag, tack vare den interbyråkratiska kampen mellan Sovjet och Kina, ett självständigt manöverutrymme. De har t.ex. fördömt repressionen mot kommunisterna i Sudan. Detta enligt *Le Monde* som citerat *Nan Dang*. Vidare har Nordvietnams generalkonsul i New Dehli sagt att "det bengaliska folket kämpar för nationell bestämmanderätt". En nord-vietnamesisk film som visar befrielsekampen över hela världen innehåller också ett klipp från kampen i Bangladesh. Kulturrevolutionen i Kina har också givit en sådan medvetenhet att den direkt kommer att påverkas av framgångar för kampen i hela Asien. Uppbygget av Fjärde Internationalens indiska sektion (SWP) är i dag en sak som måste prioriteras. Detta för att kunna erbjuda ett alternativ för de militanta indiska naxaliterna. Det är annars risker för att de kommer att förloras för den revolutionära rörelsen.

Det gäller i dag att försvara den kinesiska revolutionen mot den kinesiska byråkratin. En seger i Indokina, och en sådan är inom räckhåll, samt ett uppsving för hela den asiatiska revolutionen skulle konfrontera den kinesiska byråkratin mot en massrörelse som vill föra den kinesiska revolutionen vidare, kräva kontroll över industrin och öppet kritisera den kinesiska byråkratin. Tack vare den objektiva situationen i Asien ligger en politisk revolution mycket närmare till i Kina än i Sovjetunionen, och kan komma mycket, mycket fortare än vad folk tror.

Bilaga 2: Tariq Ali: *Fundamentalisternas kamp*

[*Utdrag* från sid 254-261]

[Förf. börjar med att beskriva det uppror som skedde i Pakistan 1968-69 och som störtade den militärdiktatur som var vid makten]

En studentrevolt som inleddes den 7 november 1968 spred sig snabbt, och trots att den bekämpades hårt växte den i styrka och drog med sig andra samhällsskikt. Arbetarna anslöt sig till rörelsen i januari 1969, då den redan hade nått alla större städer i västra och östra Pakistan. Advokater, läkare, lärare, domare och prostituerade hade snabbt slutit upp i kampen för demokrati. Då folket var utestängt från rätten att välja sin egen regering hade det enats underifrån. I mars 1969 accepterade den självutnämnde fältmarskalken nederlaget och avgick. Seger! Människor dansade ute på gatorna i varenda stad. När jag anlände till Karachis flygplats var atmosfären uppspelt. Den tycktes till och med ha påverkat officerskåren.

Medan jag väntade på flyget till Lahore träffade jag en gammal bekant, avlägsen släkting till min mor och överste i armén. Han var klädd i uniform, på väg hem till högkvarteret efter en tid vid militärhögskolan i Quetta. Jag hade inte träffat honom på åtskilliga år. När han hälsade

varmt på mig gjorde jag skämtsamt honnör. Han skrattade. Ett halvår tidigare skulle han ha stirrat stint på mig. Över en frukost berättade han att han just var klar med läsningen av Isaac Deutschers trebandsbiografi om Trotskij. Jag uttryckte min förvåning. Han talade om att de var tvungna att studera Röda armén och att han hade hittat böckerna i högskolans bibliotek. ”En sak förbryllar mig mycket”, erkände han. ”Trotskij var en lysande ledare under inbördeskriget. Tuchatjevskij var en lysande befälhavare. Håller du med?” Det gjorde jag. ”Förklara då varför man inte använde Röda armén för att besegra Stalin.” Jag förklarade. ”Jag håller inte med”, sade han. ”Bonapartism under Trotskij och Tuchatjevskij skulle ha varit mycket bättre än den förbannade Stalin. Hur kan du vara så naiv?”

Jag började skratta, lätt hysteriskt, vilket både förargade honom och fick honom att något tappa fattningen. ”Fattar du inte det roliga?” sade jag. ”Din överbefälhavare förbjöd mig att återvända hit. Jag är tillbaka eftersom han är borta. Vi har just bevittnat ett framgångsrikt uppror som avlägsnat chefen från makten, och du frågar mig varför Trotskij inte valde militärdiktatur 1923?”

Han hamnade en smula på defensiven men vägrade att ge med sig. Några år senare tvingades han till ett snabbt avsked efter ett fall av sexuell bonapartism. Han skickade oavbrutet en underordnad officer på fiktiva uppdrag för att kunna ha en affär med hans hustru. Det skyldiga paret ertappades och den underordnade möblerade om ansiktet på min släkting, vars militära karriär slutade i vanära. Synd. Sju år senare kunde man ha uppmanat honom att spela Tuchatjevskij mot Zias Kornilov.

I sex veckors tid reste jag runt i hela östra och västra Pakistan, träffade de människor som hade fällt regimen, talade med politiker. På podier i Västpakistan brukade jag ha sällskap med den populära poeten Habib Jalib, vars verser faktiskt hade tänt rörelsen i vissa städer. Några år innan upproret startade hade Jalib fördömt militärstyret vid flera *mushaira*-tillställningar:¹ ”Detta system, denna natt utan gryning / accepterar jag aldrig, lyder jag ej.” Eller ”En enda sak, president, jag begär: / ha någon annan än USA kär.” Ingen annan poet släpades in i och ut ur fängelser så mycket som Jalib. Han vägrade att kapitulera. Under upproret hade Maududis anhängare helt hamnat i bakvatten. Deras slagord, som rimmade på urdu, fångade aldrig folkets intresse: ”Vad är meningen med Pakistan? Det finns bara en Allah.” Jalib hittade på ett svar som också rimmade och som skanderades av miljoner: ”Vad är meningen med Pakistan? Föda, kläder och medicin.” Längre fram drev han helt öppet med mullorna.

Vissa gånger, då vi stod inför en publik om tjugotusen personer eller mer, kunde han viska i örat på mig: ”Det är mest arbetare och bönder idag. Berätta för dem om Vietnam. Visa dem att vi kan vinna.” Jag brukade göra som han bad och efteråt reciterade han ”Vietnam brinner”: ”Var finns ni som älskar människans rätt? / Mänskligheten lider svårt / Vietnam står i brand, Vietnam står i brand / Var inte tyst utan tala nu / Krigets moln är på väg mot oss.”

I Västpakistan hade Muslimska förbundet och alla traditionella partier förbigåtts av resningen. Den ende populära politikern var Zulfiqar Ali Bhutto. Han hade sparkats från Ayub Khans regering och trädde nu fram som massrörelsens ledare. Hans retorik var ultraradikal. Han hotade att förgöra kapitalismen och utlovade jordreformer, och ”mat, kläder och husrum åt alla” blev ledmotivet för hans kampanj. Demokrati och social rättvisa var en kraftfull blandning. Det blev tydligt när man reste genom landet att Bhuttos parti lätt skulle kunna få majoritet i denna del av Pakistan. Ayubs efterträdare general Yahya Khan hade omedelbart

¹ Offentliga diktuppläsningar. I Pakistan, där läskunnigheten bland vuxna var mycket låg, kunde tiotusentals komma för att lyssna på poeterna.

tillkännagett en tidpunkt för allmänna val, mars 1970. Landet jublade.

När jag kom till Dhaka, Östpakistanens huvudstad, var stämningen lika euforisk men med en skillnad: de studenter, intellektuella och arbetarledare som jag talade med var splittrade. Nationalisterna var utleda på den pakistanska eliten. Den bengaliska vänstern hade splittrats medan rörelsen pågick, och maoisterna hade lämnat kampen med motiveringen att fältmarskalk Ayub var ”antiimperialist” på grund av hans vänskap med Kina. Dessa svagheter hos den en gång så starka vänstern hade tillåtit nationalisterna i Awamiförbundet att dominera kampen. De krävde total självständighet från Västpakistan och hävdade, att om inte ett sexpunktsprogram som innehöll dessa krav uppfylldes skulle de fortsätta att kämpa. Vart jag än kom lät det likadant. Bengalen hade misshandlats så ofta att det var redo att bryta upp. När jag talade inför studenterna vid universitetet i Dhaka krävde de att jag skulle göra det på engelska och inte på det förhatliga urdu som centralmakten hade försökt påtvinga dem. Några ropade: ”Lär dig bengali!” Stående under det *amtala*-träd där rörelsen på det här universitetet hade startat sade jag till dem, att det inte fanns minsta chans att militären skulle gå med på deras sex punkter. De borde inte hysa några illusioner. Om detta var vad de verkligen ville ha var det bättre att de var redo att löpa linan ut. Jag kunde se att det gjorde dem häpnadslagna.

Efteråt kom några vänsteranhängare fram och förebrådde mig för att mitt tal hade uppmuntrat Awamiförbundets studenter. Hetsiga diskussioner fortsatte under de följande dagarna. När jag några dagar senare träffade Awamiförbundets ledare Sheikh Mujibur Rahman visste han exakt vad jag hade sagt på universitetet. ”Är ni säkra?” undrade han. ”Tänk om vi vinner nästa val!” Jag påminde honom om att de hade vunnit även 1954. Förhållandena var visserligen annorlunda nu, men jag betvivlade mycket starkt att krigsmakten någonsin skulle acceptera de sex punkterna. Jag förutspådde ett blodbad. Han var inte övertygad. Det var inte heller bondeledaren Maulana Bhashani som jag hade rest runt på landsbygden med i över två veckor. Jag fruktade det värsta. Det inträffade.

Valen ägde rum i december 1970. I Västpakistan vann Bhutto en stor majoritet. I Östpakistan fick Awamiförbundet över 90 procent av folkets röster. Det blev landets största parti. Sheikh Mujib borde ha ombetts att bilda nästa regering, men Yahya Khan och de andra generalerna vägrade att acceptera utslaget. Till sin bestående vanära gjorde Bhutto upp med dem. Om han hade stött Mujib kunde det hela ha slutat något annorlunda. Istället gjorde sig krigsmakten redo att invadera och ockupera östprovinserna.

Detta var slutet. Inom armén matades soldaterna med etniskt hat. De fick veta att bengalerna först nyligen hade omvänt till islam, att hinduismen fanns i deras blod och att detta var skälet till att de ville lämna Pakistan. Det var ingen som sade: Men det ser ju ut som om vi håller på att lämna dem.

Soldaterna hetsades till att begå massvåldtäkt på kvinnor för att mutera den hindubengaliska genen. Det var i alla fall vad punjabofficerarna sade till punjabsoldaterna. Ordern åttlyddes. I mars 1971 invaderade Västpakistan Östpakistan. Våldtäkter och massakrer ägde rum. På en enda kväll invaderade ockupationssoldater tillsammans med kollaboratörer ur Jamaat-i-Islami i sällskap studentbostäderna på universitetet. Hundratals studenter försvann. Vänsterintellektuella spårades upp och sköts. Sheikh Mujib arresterades och fördes till ett västpakistanskt fängelse. Hans parti gick under jorden och förberedde motstånd. Pakistans största poet Faiz Ahmed Faiz skrev om ”ögon tvättade med blod”.

Och tio år senare, i *Midnattsbarnen*, odödliggjorde Salman Rushdie den första dagen av Västpakistanens militära offensiv mot Östpakistan:

Midnatt den 25 mars 1971: buddhan ledde trupperna förbi universitetet, som låg under artilleribeskjutning, till Sheikh Mujibs gömställe. Studenter och universitetslärare kom sjungande från sina universitetsbostäder; de hälsades av kulor och merkurokrom färgade gräsmattorna [...] Och medan vi körde genom stadens gator såg Shaheed ut genom fönstren och såg saker som-inte-var-inte-kunde-vara-sanna; soldater som tog sig in i kvinnohärbargen utan att knacka; kvinnor som släpades ut på gatan och som man också tog sig in i utan att knacka [...]

När det blir för plågsamt att tänka är det bättre att handla — hundsoldaterna sliter i kopplet och kastar sig sen entusiastiskt ut i arbetet när de blir lössläppta. Å, dessa jakter på icke önskvärda! Å, dessa otroliga kap av professorer och poeter! Å, dessa oturliga nedskjutningar-medan-de-motsatte-sig-arrest av Awamianhängare och modeskribenter! Krigets hundar härskar i staden [...] Farooq Shaheed Ayooba turas om att kråkas medan deras näsborrar fylls av stanken från brinnande slumområden [...] Ingen icke önskvärd går säker inatt; inget gömställe är omöjligt att finna. Blodhundar följer spåren av de flyende fienderna till nationell enighet; varghundar hugger vilt tänderna i sitt byte för att inte bli övertrumfade...

[Övers. Cai Melin]

Ett antal av mina bengaliska vänner var försvunna. Överallt rådde kaos. I Storbritannien och USA var vi några västpakistanier som organiserade protester mot brutaliteterna: tillsammans med Aijaz Ahmed, Feroz Ahmed och Eqbal Ahmed skrev och talade jag och vädjade om stöd men västvärlden höll tyst. Nixon hade beordrat Kissinger (eller var det tvärtom) att ”luta åt Pakistan”. Beijing lutade åt samma håll. Medan kriget rasade gavs miljoner flyktingar en tillfällig fristad i den indiska provinsen Västbengalen. Till slut gick den indiska armén över gränsen och besegrade sin pakistanska motsvarighet. General Niazi valde att kapitulera. Han ville inte slåss. Det var ett klokt beslut. Alltför mycket blod hade redan spillts. De indiska trupperna hälsades av bengalerna som befriare. Pakistan var dött, Bangladesh hade fötts.

Denna händelse gjorde mig helt främmande för det ”nya” Pakistan. Förr hade kampen stått mot eliten, men denna gång var en stor del av befolkningen smittad med en elakartad chauvinism. Det gällde inte balucherna eller pashtunerna i lika hög grad som punjabierna och i viss mån invånarna i Sind. Punjabiernas underlåtenhet att protestera mot de brott som begicks i deras namn gjorde dem medskyldiga. Vissa var förstås rädda, men hur kunde de vara det när de nyss hade förflyttat berg, trotsat fruktan, störtat en diktatur? Det var något annat. Det var Bhutto. Efter att ha följt honom i rörelsen, röstat på honom, kunde de inte svika honom. De antog att han måste ha rätt och höll sig därför lugna. Det var då jag fattade mitt personliga beslut att hålla mig borta från dem. Bengalens blod skilde oss åt.

Pakistan har ännu inte erkänt dessa brott och bett invånarna i Bangladesh om förlåtelse. De borde göra det för sin egen skull, inte för deras. Den officiella historieskrivningen i Pakistan fortsätter att ljuga. Man talar om hur Indien hade beslutat att splittra Pakistan. Det är inte sant. Det var den pakistanska krigsmakten med stöd från etablissemangen och majoritetspartiet, Folkpartiet under ledning av Zulfikar Ali Bhutto, som tog risken och förlorade. De lyckades inte inympa ”rena muslimska gener” via punjabsoldateskens ”rena muslimska spermier”.

Bhutto fick som han ville. Han blev ledare för ett stympat land, lovade en massa men gav i själva verket sina anhängare mycket lite.² När väl USA beslutade att dumpa honom var det uppenbart att man skulle använda krigsmakten som instrument. Bhutto, som alltid haft svårt att bedöma människor Och var mottaglig för smicker, hade befordrat general Zia-ul-Haq framför fyra andra generaler. Han antog att han kunde styra och ställa med Zia, som var en

² Jag har utförligt diskuterat det gamla och det nya Pakistan i två böcker *Pakistan: Military Rule or People's Power?*, 1971 [på svenska [Pakistan. Militärvälde eller folkmakt](#), 1971] och *Can Pakistan Survive?*, 1983.

Uriah Heep-liknande figur. Men Zia var officersutbildad vid Fort Bragg. Hans lojaliteter sträckte sig utöver nationens gränser. Redan i september 1970 hade han visat sitt verkliga jag genom att leda en väpnad attack och tillfoga det palestinska motståndet i Jordanien ett svårt nederlag. Operationen för att rädda kung Hussein av Jordanien hade tänkts ut av USA och Israel. Den gången var brigadgeneral Zia-ul-Haq inte alltför angelägen om att tjäna den muslimska saken. Sju år senare grep general Zia makten i Pakistan och avlägsnade Bhutto som arresterades och senare anklagades för mord. Över en natt blev Bhutto populär på nytt. När ett utslag i högsta domstolen släppte honom fri mot borgen flög den avsatte politikern till Lahore för att be sina vänner om råd. När hans plan landade kantades gatorna av hundratusentals människor som ville fira hans frigivning. Det stödet visade sig vara hans dödsdom.³ Zia visste att en levande Bhutto en vacker dag kunde återvända till makten. Det handlade helt enkelt om två män och en kista.

Zias militärdiktatur, som åter stöddes helt och fullt av USA, var den värsta perioden i landets historia. Zias män var dumma, döva och hjärtlösa. Den nya regimen hade beslutat att använda islam som murbräcka och dess skägghiga anhängare, ofta otroligt idiotiska, var opportunisterna ända in i mörket. De kombinerade religion med hädelser av värsta slag. Under Zia stympade despoti och lögnerna en hel generation. Muslimska straff infördes, prygel och hängningar på allmän plats institutionaliserades. Pakistans politiska kultur brutaliserades. Den har fortfarande inte återhämtat sig. Washington och London tittade på från läktarplats när landets valda ledare avrättades. Arbetet med kärnvapenprogrammet fortsatte, men Washington valde att ignorera processen eftersom den moskvavänliga afghanska vänstern hade gripit makten i Kabul.

Kalla kriget hade nått Pamirbergen. Frestelsen att provocera, isolera och besegra Moskva visade sig vara alltför stark. En usel militärdiktator blev det instrument med vars hjälp kampanjen skulle genomföras. Allt annat underordnades detta enda mål. För att besegra Sovjetunionen totalförstördes två länder — Pakistan och Afghanistan. Fundamentalistisk islam och heroinproduktionen växte hastigt.

General Zia firade 1988 tioårsdagen av sitt styre med att informera landet att han inte hade för avsikt att dra sig tillbaka. Följande år mördades han. Ett specialbyggt säkerhetsplan exploderade i luften. Förutom Zia dödades en annan general och USA-ambassadören Arnold Raphael som färdades tillsammans med honom. Vem dödade Zia? Hans hustru brukade säga till besökare att ”han dödades av vårt eget folk”, underförstått att militären var inblandad. Utredningarna gav inget resultat. Varken USA:s eller Pakistans underrättelsetjänst har lyckats reda ut just detta mordmysterium.

Reaktionen i Pakistan var ohämmad glädje, utom hos Zias anhängare och de islamistiska grupper som han hade vårdat sig om. I många städer delade man ut karameller för att fira dödsfallet. Hans efterträdare tvingades utlysa allmänna val.

³ Bhutto var skakad och rörd av mottagandet. Vid middagen samma kväll berättade han för min far hur förödmjukande upplevelsen hade varit: ”De går fortfarande ut på gatorna för min skull trots allt som jag har gjort mot dem.”